HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 11/2014 Cena $ 2.50 NOVEMBER 2014

Kostel sv. Anežky České v Českých Velenicích

Město České Velenice leží na samém jihu České republiky na hranicích s rakouským městem Gmünd. Má dnes okolo tří tisíc obyvatel. Je především známé jako důležitý železniční uzel mezi Českou republikou a Rakouskem. V poslední době zde byl vybudován rozsáhlý Hospodářský park velké důležitosti pro Evropskou unii.

Iniciátorem zřízení samostatné farnosti a kostela na území dnešních Českých Velenic byl Kostelní spolek, který založili v roce 1889 katolíci z osad Česká Cejle, Dolní Velenice a Josefsko (sloučením těchto tří obcí vzniklo později v roce 1920 město České Velenice). Stavbu kostela oddalovaly různé překážky, zejména první světová válka. Proto byla v roce 1915 postavena v Josefsku kaple sv. Rodiny jako prozatímní kostel. Bohoslužby zde vykonávali kněží z Gmündu až do roku 1921, kdy byla zřízena v Českých Velenicích samostatná česká duchovní správa. Kostelní spolek potom zintenzivnil pořádání sbírek na stavbu nového kostela.

Se stavbou kostela, který měl být zasvěcen tehdy ještě blahoslavené Anežce České bylo započato za působení českovelenického kněze P. Karla Dvořáka. Díky jeho úsilí a díky pomoci senátora za lidovou stranu kanovníka F. J. Kroihera, děkana v Ledenicích, byl získán za 30 000 Kč pozemek, v květnu roku 1935 se provedly terénní úpravy a 16. června 1935 byl posvěcen základní kámen nového kostela.

Patronát nad nově založeným kostelem převzal českobudějovický biskup Šimon Bárta, který získal od papeže Pia XI. zvláštní povolení zasvětit kostel blahoslavené Anežce České. Podle církevního práva může být kostel zasvěcen jen tomu, kdy byl prohlášen za svatého. Blahoslavení mohou mít v kostele pouze svůj oltář. (Pro bahoslavenou Anežku Českou byla podobná výjimka ke stavbě kostela udělena již před tím v roce 1904 pro kostel jí zasvěcený v Chicagu. (Pozn. red.)

Kostel v Českých Velenicích v moderním slohu byl postaven podle projektu pražského architekta Pilce. Vlastní práce

Hlavní oltář kostela sv. Anežky České v Českých Velenicích

zajišťoval stavitel František Stašek z Trhových Svinů pod dohledem architekta Procházky z Českých Budějovic. Celkové náklady činily 350 000 Kč. Město České Velenice se na výstavbě finančně nepodílelo a veškeré náklady byly hrazeny z dobrovolných sbírek věřících z celé republiky a příspěvků místních katolíků. Celá stavba proběhla velmi rychle během šesti měsíců a tak byl kostel před Vánocemi 22. prosince 1935 kanovníkem Kroiherem slavnostně posvěcen.

Hlavní oltář, kazatelna a křtitelnice jsou z umělého pískovce, kříž na hlavním oltáři je odlitek dle návrhu J.V. Myslbeka, vitráž v okně apsidy presbytáře se zobrazením Anežky České je dílem profesora Holečka z Boru u České Lípy. K dosažení krásné červené barvy na vitráži umělec použil pravé zlato. Kolem kostela byl založen anglický park. Fara při kostele byla postavena v roce 1937.

Slibný rozvoj farnosti byl násilně přerušen odtržením Českých Velenic od Československé republiky v říjnu 1938 a následnou okupací. Válečná léta dolehla tvrdě i na zdejší farní kostel. V roce 1942 byl pro válečné účely rekvírován větší z obou zvonů sv. Václav. Dne 23. března 1945 byly České Velenice bombardovány a asi polovina města zůstala v troskách. Kostel byl bombardováním též značně poškozen, zejména okenní výplně, dlažba a křížová cesta. Hlavní okno s obrazem blahoslavené Anežky však zůstalo obdivuhodně nepoškozeno. Kostel posloužil k uložení 1500 obětí náletu. Poválečná oprava kostela byla provedena v letech 1945 - 1947.

Patronka kostela blahoslavená Anežka Česká byla svatořečena papežem Janem Pavlem II. v Římě 12. listopadu 1989. Brzy na to padl v Československu komunistický režim. V následujících letech byly také kostel a fara v Českých Velenicích postupně opravovány a modernizovány, většinou ze sbírek a darů. V roce 1998 byl kostel opatřen novým zvonem nesoucím jméno sv. Kláry, který odlila firma Perner v bavorském Pasově a na jehož úhradě se podíleli českoveleničtí občané, městský úřad a okolní obce. Zvon posvětil českobudějovický biskup Antonín Liška. V roce 2004 byla provedena generální oprava kostelních varhan za přispění fondů Evropské Unie.

Foto na titulní straně:
Kostel sv. Anežky České v Českých Velenicích

Svatá Aněžka Česká

Byla kanonizována před 25 lety 12. listopadu 1989

Anežko naše blažená, milá,
tys naší země růžička bílá,
taková vzkvete za řadu věků,
my voláme k tobě, naděje Čechů.

Čistotou tvoje srdce se skvělo,
pro vášně lidské dost vytrpělo.
Buď naším vzorem, nevěsto Krista,
naše srdce kéž jsou svatá a čistá.

Diadém zlatý noha tvá šlape,
zašlápni pýchu, na nás se sápe.
Z bohatství dáváš plničkou dlaní,
změň mamonu kletbu nám v požehnání.

Chudobu volíš, chudým jsi matkou,
pohrdat nás uč rozkoší vratkou,
v trpícím bratru poznávat Krista,
který za to v nebi odměnu chystá.

Smířilas hněvy, vyplela sváry,
zhoj našich duší ten neduh starý,
jímž český národ nebe dal v sázku,
nám u Boha vypros svornost a lásku.

Modlitbou znalas vznášet se k Pánu,
obléhat nás uč nebeskou bránu,
myšlením správným, slovy i činy
kéž v kajícím duchu smiřujem viny.

Hymnus z ranních chval
svátku sv. Anežky České

Modlitba ke sv. Anežce České

Bože, tvá služebnice Anežka šla za tvým voláním, zřekla se bohatství a zamilovala si chudobu, následovala tvého ukřižovaného Syna a došla do nebeské radosti; na její přímluvu veď i nás, abychom nelpěli na věcech pomíjejících a dosáhli slávy věčné. Skrze Krista, našeho Pána. Amen.

Svatá Anežka Česká
Vitráž v kostele v Českých Velenicích

Svatá Anežka Česká se narodila kolem roku 1211 jako dcera krále Přemysla Otakara I. Odmítla nabídku k sňatku s císařem Fridrichem II. (1231). S pomocí svého bratra Václava I. založila v Praze první klášter františkánů a klášter klarisek, do něhož sama vstoupila (1234) a stala se jeho představenou. Založila též špitální bratrstvo, z něhož se později stal řád křižovníků s červenou hvězdou. Zprostředkovala usmíření krále Václava I. s jeho synem Přemyslem Otakarem II. (1249). Svědectví o jejím příkladném životě a vroucí zbožnosti podávají listy sv. Kláry a papeže Řehoře IX. Zemřela 2. III. 1282 ve svém klášteře "Na Františku". Za blahoslavenou byla prohlášena v roce 1874 papežem Piem IX. a za svatou 12. XI. 1989 papežem Janem Pavlem II. Pět dnů na to došlo k pádu komunistického režimu v Československé republice. Její svátek se slaví 13. listopadu.

LITURGICKÁ ČTENÍ

Posvěcení Lateránské baziliky - 9.listopadu

1. ČTENÍ - Ez 47,1-2.8-9.12
Čtení z knihy proroka Ezechiela

Anděl mě zavedl ke vchodu do chrámu, a hle – pod chrámovým prahem prýštila voda směrem na východ – na východ totiž bylo chrámové průčelí – voda stékala pravou chrámovou stranou na jih od oltáře. Pak mě vyvedl severní branou a venku mě vedl až k vnější bráně směřující na východ, a hle – voda vytékala z jižní strany. Řekl mi: „Tato voda, která vytéká do východní krajiny, stéká do pouště a končí v moři ve slaných vodách a jeho voda je tím uzdravena. Kamkoli se řeka dostane, oživnou všichni živočichové, kteří se v ní hemží; velmi mnoho ryb bude tam, kam se dostane tato voda, a vše se uzdraví.Nad řekou pak, na jejím břehu z obou stran vzroste všeliké ovocné stromoví; neopadne jeho listí, nepřestane jeho ovoce; každý měsíc ponese čerstvé plody, neboť jeho voda bude vytékat ze svatyně: jeho ovoce bude pokrmem, lékem jeho listí."

2. ČTENÍ - 1 Kor 3,9c-11.16-17
Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korinťanům

Bratři! Vy jste Boží stavba. Podle Boží milosti, která mi byla dána, položil jsem jako zkušený stavitel základy, dále na tom staví už jiný. Každý však ať se dívá, jak na tom dále staví. Neboť nikdo nemůže položit jiný základ nežli ten, který je už položen – a tím je Ježíš Kristus. Nevíte, že jste Božím chrámem a že ve vás bydlí Boží Duch? Kdo by ničil Boží chrám, toho zničí Bůh. Neboť Boží chrám je svatý, a ten chrám jste vy!

EVANGELIUM - Jan 2,13-22
Slova svatého evangelia podle Jana.

Byly blízko židovské Velikonoce a Ježíš se odebral vzhůru do Jeruzaléma. V chrámě zastihl prodavače býčků, ovcí a holubů i směnárníky, jak tam sedí. Tu si udělal z provazů důtky a vyhnal všechny z chrámu i s ovcemi a býčky, směnárníkům rozházel peníze a stoly jim zpřevracel a prodavačům holubů řekl: „Jděte s tím odtud! Nedělejte z domu mého Otce tržnici!" Jeho učedníci si vzpomněli, že je psáno: „Horlivost pro tvůj dům mě stravuje." Židé mu však namítli: „Jakým znamením nám dokážeš, že tohle smíš dělat?" Ježíš jim odpověděl: „Zbořte tento chrám, a ve třech dnech jej zase postavím!" Tu židé řekli: „Tento chrám se stavěl šestačtyřicet let – a ty že bys ho zase postavil ve třech dnech?" On však to řekl o chrámu svého těla. Teprve až byl vzkříšen z mrtvých, uvědomili si jeho učedníci, co tím chtěl říci, a uvěřili Písmu i slovu, které Ježíš řekl.

33.neděle v mezidobí - 16.listopadu 2014

1. ČTENÍ - Př 31,10-13.19-20.30-31
Čtení z knihy Přísloví.

Řádnou ženu, kdo ji najde? Větší cenu má než perly. Srdce jejího manžela na ni spoléhá, o zisk nemá nouzi. Přináší mu jen prospěch, nikdy škodu po všechny dny svého života. Shání vlnu a len, pracuje radostnou rukou. Svýma rukama sahá po kuželi, její prsty se chápou vřetena. Svou dlaň otvírá ubožákovi, své ráměnabízí chudákovi. Půvab zklame, krása prchne, zato žena, která ctí Hospodina, zaslouží si chválu. Dejte jí z výtěžku jejích rukou, neboť u bran ji chválí její díla.

2. ČTENÍ - 1 Sol 5,1-8
Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Soluňanům.

Co se týká času a chvíle příchodu Páně, není třeba, bratři, abychom vám o tom psali. Víte totiž sami velmi dobře, že onen den Páně přijde jako zloděj v noci. Až budou lidé říkat: „Je pokoj a bezpečí," tu na ně znenadání přitrhne záhuba jako porodní bolesti na těhotnou ženu. Nebudou moci uniknout. Ale vy, bratři, nejste ve tmě, že by vás ten den překvapil jako zloděj. Vy všichni jste přece synové světla a synové dne, noc ani tma nemá nad vámi právo! Nesmíme se tedy oddávat spánku jako ostatní, ale naopak: zůstaňme bdělí a střízliví.

EVANGELIUM - Mt 25,14-30
Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš řekl svým učedníkům toto podobenství: „Jeden člověk se chystal na cesty, zavolal si služebníky a svěřil jim svůj majetek. Jednomu dal pět hřiven, druhému dvě a třetímu jednu, každému podle jeho schopností, a odcestoval. Ten, který dostal pět hřiven, hned šel, podnikavě jich využil a vyzískal pět dalších. Stejně i ten, který dostal dvě, vyzískal dvě další. Ale ten, který dostal jednu, šel, vykopal v zemi jámu a peníze svého pána ukryl. Po delší době se pán těch služebníků vrátil a dal se s nimi do účtování. Přistoupil ten, který dostal pět hřiven, přinesl s sebou pět dalších a řekl: 'Pane, pět hřiven jsi mi svěřil, hle - dalších pět jsem vydělal.' Pán mu řekl: 'Správně, služebníku dobrý a věrný. Málo jsi spravoval věrně, mnoho ti svěřím. Pojď se radovat se svým pánem.' Přistoupil i ten, který dostal dvě hřivny, a řekl: 'Pane, dvě hřivny jsi mi svěřil, hle - další dvě jsem vydělal.' Pán mu řekl: 'Správně, služebníku dobrý a věrný. Málo jsi spravoval věrně, mnoho ti svěřím. Pojď se radovat se svým pánem.' Přistoupil pak i ten, který dostal jednu hřivnu, a řekl: 'Pane, vím, že jsi tvrdý člověk; sklízíš, kde jsi nesel, a sbíráš, kde jsi nerozsypal. Měl jsem strach, a proto jsem tvou hřivnu ukryl v zemi. Tady máš, co ti patří.' Pán mu odpověděl: 'Služebníku špatný a líný! Věděl jsi, že sklízím, kde jsem nesel, a sbírám, kde jsem nerozsypal? Měl jsi tedy moje peníze uložit u směnárníků a já bych si při návratu vyzvedl i s úrokem, co je moje. Vezměte mu tu hřivnu a dejte tomu, který má deset hřiven. Neboť každému, kdo má, bude dáno a bude mít nadbytek. Kdo nemá, tomu bude vzato i to, co má. A tohoto služebníka, který není k ničemu, hoďte ven do temnot. Tam bude pláč a skřípění zubů."'

Ježíše Krista Krále - 23.listopadu 2014

1. ČTENÍ - Ez 34,11-12.15-17
Čtení z knihy proroka Ezechiela.

Tak praví Pán, Hospodin: „Hle, já sám vyhledám své stádo a ujmu se ho. Jako se pastýř stará o své stádo, když je mezi svými rozptýlenými ovcemi, tak budu pečovat o své ovce a vysvobodím je ze všech míst, kam se rozprchly v mlhavém a mračném čase. Já budu pást své stádo, já jim dám odpočinek - praví Pán, Hospodin. Budu hledat ztracené, zpět přivedu rozptýlené, obvážu zraněné, posílím slabé, budu střežit tučné a silné, pást je budu svědomitě. Co se pak *týká* vás, moje stádo - tak praví Pán, Hospodin - budu soudit mezi ovcí a ovcí, mezi berany a kozly."

2. ČTENÍ - 1 Kor 15,20-26.28
Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korinťanům.

Bratři! Kristus vstal z mrtvých, a to jako první z těch, kteří zesnuli. Protože smrt přišla skrze člověka, přijde skrze člověka také vzkříšení mrtvých. Jako totiž pro spojení s Adamem všichni propadli smrti, tak pro svoje spojení s Kristem všichni budou povoláni k životu. Ale každý v tom pořadí, jaké mu patří: na prvním místě je Kristus, pak ti, kteří jsou Kristovi, až přijde. Potom nastane konec, až odevzdá své království Bohu a Otci a až zlomí (vládu) všech možných knížat, mocností a sil. On totiž musí kralovat, 'dokud mu Bůh nepoloží všechny jeho nepřátele k nohám'. Jako poslední ne-

přítel pak bude zničena smrt. A až mu bude všechno podřízeno, tehdy se i sám Syn podřídí tomu, který mu všechno podřídil, aby byl Bůh všechno ve všem.

EVANGELIUM Mt 25,31-46
Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Až přijde Syn člověka ve své slávě a s ním všichni andělé, posadí se na svůj slavný trůn a budou před něj shromážděny všechny národy. A oddělí jedny od druhých, jako pastýř odděluje ovce od kozlů. Ovce postaví po své pravici, kozly po levici. Tu řekne král těm po své pravici: 'Pojďte, požehnaní mého Otce, přijměte jako úděl království, které je pro vás připravené od založení světa. Neboť jsem měl hlad, a dali jste mi najíst, měl jsem žízeň, a dali jste mi napít; byl jsem na cestě, a ujali jste se mě, byl jsem nahý, a oblékli jste mě; byl jsem nemocen, a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení, a přišli jste ke mně.' Spravedliví mu na to řeknou: 'Pane, kdy jsme tě viděli hladového, a dali jsme ti najíst, žízniového, a dali jsme ti napít? Kdy jsme tě viděli na cestě, a ujali jsme se tě, nebo nahého, a oblékli jsem tě? Kdy jsme tě viděli nemocného nebo ve vězení, a přišli jsme k tobě?' Král jim odpoví: 'Amen, pravím vám: Cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších bratří, pro mne jste udělali.' Potom řekne i těm po levici: 'Pryč ode mne, vy zlořečení, do věčného ohně, který je připraven pro ďábla a jeho anděly. Neboť jsem měl hlad, a nedali jste mi najíst, měl jsem žízeň, a nedali jste mi napít; byl jsem na cestě, a neujali jste se mě, byl jsem nahý, a neoblékli jste mě; byl jsem nemocen a ve vězení, a nenavštívili jste mě.' Tu mu na to řeknou také oni: 'Pane, kdy jsme tě viděli hladového nebo žízniového, na cestě nebo nahého, nemocného nebo ve vězení, a neposloužili jsme ti?' On jim odpoví: 'Amen, pravím vám: Cokoli jste neudělali pro jednoho z těchto nejposlednějších, ani pro mne jste neudělali.' A půjdou do věčného trápení, spravedliví však do věčného života."

1.neděle adventní - 30.listopadu 2014

1. ČTENÍ - Iz 63,16b-17,19b; 64,2b-7
Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Ty, Hospodine, jsi náš otec, „náš vykupitel" je tvoje dávné jméno. Proč jsi dopustil, Hospodine, že jsme zbloudili z tvých cest, že nám ztvrdlo srdce, abychom před tebou neměli bázeň? Usmiř se kvůli svým služebníkům, pro kmeny, které jsou ti vlastní! Kéž bys protrhl nebe a sestoupil! Před tvou tváří by se rozplynuly hory. Sestoupil jsi a před tvou tváří se rozplynuly hory. Od věků nikdo neslyšel, k sluchu nikomu neproniklo, oko nespatřilo, že by bůh, mimo tebe, tak jednal s těmi, kdo v něho doufají. Jdeš vstříc tomu, kdo s radostí jedná spravedlivě, těm, kdo na tvých cestách pamatují na tebe. Hle, ty ses rozhněval, protože jsme zhřešili, byli jsme v hříších stále. Byli jsme všichni jak poskvrnění, jak špinavý šat byl každý náš dobrý skutek. Zvadli jsme všichni jak listí, nepravosti nás unášely jak vítr. Nikdo nevzýval tvé jméno, nikdo se nevzchopil, aby se k tobě přivinul, neboť jsi před námi skryl svoji tvář, nepravosti jsi nás vydal napospas. A přece, Hospodine, ty jsi náš otec! My hlína jsme - ty jsi nás hnětl, dílo tvé ruky jsme všichni!

2. ČTENÍ - 1 Kor 1,3-9
Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korinťanům.

Bratři! Milost vám a pokoj od Boha, našeho Otce, a od Pána Ježíše Krista. Neustále za vás děkuji svému Bohu pro Boží milost, která vám byla dána v Kristu Ježíši. Neboť v něm jste v každém ohledu získali bohatství všeho druhu, jak v nauce, tak v poznání. Vždyť přece svědectví o Kristu bylo u vás jako pravé dokázáno, takže nejste pozadu v žádném Božím daru; jen ještě musíte vytrvale čekat, až přijde náš Pán Ježíš Kristus. On vám také dá, že vytrváte až do konce, takže budete bez úhony v onen den našeho Pána Ježíše Krista. Věrný je Bůh, a on vás povolal k tomu, abyste měli společenství s jeho Synem Ježíšem Kristem, naším Pánem!

EVANGELIUM - Mk 13,33-37
Slova svatého evangelia podle Marka.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Dejte si pozor, bděte, protože nevíte, kdy přijde poslední den. Je to podobné jako s člověkem, který se vydal na cesty. Odešel z domu, dal svým služebníkům plnou moc, každému jeho práci a vrátnému nařídil, aby bděl. Bděte tedy, protože nevíte, kdy přijde pán domu, zdali navečer nebo o půlnoci nebo za kuropění nebo ráno, aby vás, až znenadání přijde, nezastihl, jak spíte. Co říkám vám, říkám všem: Bděte!"

2.neděle adventní - 7.prosince 2014

1.ČTENÍ - Iz 40, 1-5-.9-11
Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Těšte, těšte můj národ - praví váš Bůh. Mluvte k srdci Jeruzaléma, volejte k němu, neboť je skončena jeho špatnost, odčiněna jeho nepravost, vzal z Hospodinovy ruky dvojnásob za všechny své hříchy. Hlas volá: „Na poušti připravte Hospodinovi cestu, v pustině urovnejte stezky našemu Bohu! Každé údolí ať se zvýší a každá hora a pahorek ať se sníží! Co je křivé, ať se napřímí, co je drsné, ať se narovná! Hospodinova velebnost se zjeví a každé tělo společně uzří, že mluvila Hospodinova ústa." Vystup na vysokou horu, ty, který hlásáš pro Sión radostnou zvěst, pozdvihni mocně svůj hlas, ty, který hlásáš pro Jeruzalém radostnou zvěst! Pozdvihni svůj hlas a neboj se, řekni judským městům: „Hle, váš Bůh!" Hle, Pán, Hospodin, přichází s mocí, jeho rámě mu dává vládu. Hle, u sebe má svou mzdu a před sebou má svůj zisk. Jako pastýř pase své stádo, svým ramenem shromažďuje beránky, ve svém klínu je nese, březí ovce šetrně vede.

2. ČTENÍ - 2 Petr 3, 8-14
Čtení z druhého listu svatého apoštola Petra.

Jednu věc, milovaní, nesmíte přehlédnout: že u Pána je jeden den jako tisíc roků a tisíc roků jako jeden den. Ne, že by Pán otálel splnit to, co slíbil, jak ho někteří (lidé) obviňují z otálení, ale je k vám shovívavý, protože nechce, aby někdo zahynul, naopak chce, aby se všichni dali na pokání. Ten den Páně však přijde jako zloděj a tehdy nebesa náhle s rachotem pominou, živly se stráví žárem i země a všechno, co se na ní bude nalézat. A tak všechno vezme za své. Jak vám proto musí ležet na srdci, abyste žili svatě a zbožně, a tak očekávali a urychlovali příchod toho Božího dne, kdy se nebesa stráví v ohni a živly rozplynou v žáru. Ale my čekáme -jak on to slíbil - nová nebesa a novou zemi, kde bude mít svůj domov spravedlnost. Když tedy na to musíte čekat, milovaní, horlivě se snažte, abyste byli před ním bez poskvrny a bez úhony v pokoji.

EVANGELIUM - Mk 1,1-8
Slova svatého evangelia podle Marka.

Začátek evangelia o Ježíši Kristu, Synu Božím: Je psáno u proroka Izaiáše: „Hle, já posílám svého posla před tebou, on ti připraví cestu. Hlas volajícího na poušti: Připravte cestu Pánu, vyrovnejte mu stezky!" Když Jan Křtitel vystoupil na poušti, hlásal křest pokání, aby byly odpuštěny hříchy. Vycházel k němu celý judský kraj a všichni jeruzalémští obyvatelé, dávali se od něho křtít v řece Jordánu a přitom vyznávali své hříchy. Jan nosil šat z velbloudí srsti a kolem boků kožený pás. Živil se kobylkami a medem divokých včel. Kázal: „Za mnou už přichází mocnější, než jsem já; nejsem hoden, abych se sehnul a rozvázal mu řemínek u opánků. Já jsem vás křtil vodou, ale on vás bude křtít Duchem svatým."

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 31. října 2014

Politické události

Komunální volby: Z parlamentních stran je nejúspěšnější KDU-ČSL, v Praze vyhrálo ANO

V komunálních volbách 10. a 11. října zvítězili nezávislí kandidáti a jejich sdružení. Získali přes 32 tisíc mandátů z celkových 62 121, tedy více než v roce 2010. Z vládních stran si nejlépe vedla KDU-ČSL, za ní skončila ČSSD, která však proti minulým volbám o řadu zastupitelů přišla. Nováček v komunální politice hnutí ANO slavilo velký úspěch – zvítězilo v Praze a ve víc než polovině krajských měst. Pravicová TOP 09 neuspěla a v Praze dost možná přijde o post primátora. ODS ztratila zhruba polovinu křesel. Volební účast byla proti roku 2010 nižší: 44,46 %.

Vládní strany si podle politologů vedly dobře. Na počet hlasů sice vyhrálo hnutí ANO, na počet získaných zastupitelů však všechny předčila KDU-ČSL. Získala celkem 3792 mandátů, což je více než před čtyřmi lety. Zejména bodovala na Moravě a v jižních Čechách. Křesťanští demokraté tím pouze stvrdili své silné postavení a tradici v komunální politice.

ANO žádnou tradici v komunální politice nemá, zúčastnilo se teprve třetích voleb, zato však opět s výrazným úspěchem: překvapilo zisky v menších obcích, a zejména pak vítězstvím v 9 ze 14 krajských měst, včetně Prahy. Celkově mu patří 1600 mandátů.

ČSSD získala 3773 mandátů z obhajovaných 4 500 a na řadě míst přišla o vedoucí pozici. Komunisté získali podle konečných výsledků 2510 zastupitelských křesel a vůbec největší propad zaznamenala ODS s 2214 mandáty. Starostové a nezávislí (STAN) mají 1324 zastupitelů a TOP 09 celkem 726. Ze sněmovních stran dopadlo nejhůře hnutí Úsvit s 54 zastupiteli.

Vítězné hnutí ANO v Praze získalo 22,08 % hlasů, v 65členném zastupitelstvu tak obsadilo 17 křesel. Volební účast v hlavním městě byla proti republikovému průměru nízká, pouhých 38 %. Dosud vládnoucí TOP 09 skončila se ziskem 16 mandátů (20,07 %) na druhém místě. Zastupitele bude mít i Trojkoalice tvořená Stranou zelených, KDU-ČSL a STAN, obsadí osm křesel (11,22 %). Po osmi zastupitelích bude mít i ODS (10,97 %) a ČSSD (10,43 %). KSČM (5,91 %) a Česká pirátská strana (5,31 %) obsadí každá po čtyřech křeslech.

Ještě v den voleb začalo vyjednávání o koalici. ANO v Praze vyloučilo spolupráci s TOP 09, podle kandidátky na primátorku Adriany Krnáčové proto, že se TOP 09 proti hnutí před volbami ostře vymezila. Jednou z možností je koalice ANO, ČSSD a Trojkoalice, v níž jsou zastoupeni lidovci.

Komunální volby v Brně vyhrálo hnutí ANO. Získalo 13 mandátů v 55členném zastupitelstvu. Druhá byla ČSSD, která před čtyřmi lety volby vyhrála. Oproti minulým 19 mandátům jich letos získala 11. Třetí skončil nováček, původně nepolitické hnutí, Žít Brno. Jeho kandidáti obsadí sedm křesel v zastupitelstvu stejně jako čtvrtí lidovci. Do zastupitelstva se ještě dostala Strana zelených, ODS, KSČM a TOP 09.

V Ostravě vyhrálo též hnutí ANO, získalo 21,34 % hlasů. V 55členném zastupitelstvu bude mít 15 mandátů. Druhá skončila se ziskem 16,22 % hlasů a 12 zastupiteli ČSSD, která ale proti minulým volbám ztratila devět mandátů. Do zastupitelstva se dostalo také hnutí Ostravak, které bude mít za 13,76 % hlasů deset křesel, stejně jako KSČM za 13,43 %. Po čtyřech mandátech budou mít KDU-ČSL (6,18 %) a ODS (5,78 %).

Senátní volby skončily vítězstvím vládní koalice, provázela je rekordně nízká účast

V letošních senátních volbách získala nejvíce křesel ČSSD, následovaná KDU-ČSL a hnutím ANO. Vládní koalice tak bude mít v jednaosmdesátičlenné horní komoře parlamentu podporu 46 zákonodárců. O volby byl mezi voliči rekordně nízký zájem, hlasovací lístek jich přišlo odevzdat jen necelých 17 %. Jedná se o nejnižší účast od vzniku Senátu v roce 1996.

Sociální demokraté získali deset křesel z obhajovaných třiadvaceti, předseda Bohuslav Sobotka považuje tento výsledek za úspěch vládní politiky. "Je to vlastně poprvé, kdy sociální demokracie vyhrála senátní volby v okamžiku, kdy je vládní stranou. A když se podíváte na to, že 19 z 27 mandátů získaly vládní strany, tak se ukazuje, že ve skutečnosti k volbám přišli spíše voliči, kteří jsou s politikou vlády spokojeni," citovaly premiéra stránky rozhlas.cz.

Lidovci zvítězili ve čtyřech obvodech, stejně jako hnutí ANO Andreje Babiše, které ale mělo vyšší ambice. Úspěch slaví koalice Strany zelených a lidovců, tři její finalisté ve druhém kole zvítězili. ODS získala dva mandáty, podle předsedy Petra Fialy jde o velmi přijatelný výsledek. Dohromady dva senátory získala hnutí Starostové a nezávislí a Starostové pro Liberecký kraj. TOP 09 šla do druhého kola se čtyřmi kandidáty, uspět nedokázal ani jeden z nich. Předseda Karel Schwarzenberg to označil za jasnou porážku, která musí vést k důkladné reformě strany.

Do Senátu míří dva miliardáři - majitel největší české textilky a držitel ceny Podnikatel roku 2013 Jiří Hlavatý (ANO) a majitel loterijní společnosti Synot Ivo Valenta (Strana soukromníků ČR). Druhý zmiňovaný přitom žije již 15 let v Monaku, dojíždění na zasedání ale nepovažuje za problém. Valenta chce senátorský plat věnovat na podporu studentů na Slovácku. Ze tří ministerských kandidátů se do Senátu probojoval jen jeden - Jiří Dienstbier (ČSSD). Premiér Sobotka odmítá, že by neúspěch ministra školství Marcela Chládka (ČSSD) nebo ministra dopravy Antonína Prachaře (ANO) vypovídal o jejich práci v čele resortů. Strana práv občanů vysílá do horní komory Františka Čubu, který porazil místopředsedkyni ČSSD a Senátu Alenu Gajdůškovou. Za obvod Prahy 5 byl zvolen Václav Láska (navržen SZ), známý advokát a bývalý vyšetřovatel, za Prahu 1 Václav Hampl (navržen KDU-ČSL), rektor Univerzity Karlovy v letech 2006-2014.

Ustavující schůze Senátu se uskuteční 19. listopadu. Očekává se, že na další dva roky zvolí předsedou opět Milana Štěcha (ČSSD), který jako jeden ze šesti senátorské křeslo

obhájil. V souvislosti s nízkou volební účastí zvažují sociální demokraté změnu zákona. Lhůta mezi prvním a druhým kolem by se protáhla na dva týdny a volební lístky pro druhé kolo by se doručovaly domů. Lidé by tak podle Bohuslava Sobotky měli více času se s kandidáty seznámit a volbu si rozmyslet. Nejde o jediný návrh na úpravu zákona. Vicepremiér Andrej Babiš preferuje, aby se hlasovalo v jeden pracovní den, prezident Miloš Zeman by zavedl povinnou volební účast.

Prezident udělil státní vyznamenání, ocenil státníky, hrdiny, padlé vojáky i umělce

Česká republika 28. října oslavila 96. výročí vzniku samostatného Československa. U příležitosti tohoto významného svátku prezident Miloš Zeman na Pražském hradě ocenil celkem třiatřicet osobností, letos poprvé ve dvou ceremoniálech.

První se konal v Trůnním sále v odpoledních hodinách, kde Řád bílého lva obdržel Nicholas Winton, hrdina druhé světové války, který zachránil 669 židovských dětí před nacisty, a in memoriam také bývalý britský premiér a ikona boje proti nacistickému Německu Winston Churchill, za něhož ocenění převzal jeho vnuk a britský poslanec Nicolas Soames.

Nejvyšší státní vyznamenání si odnesl ve večerním ceremoniálu konaném ve Vladislavském sále slovenský předseda vlády Robert Fico, který ho obdržel za zásluhy o skvělé česko-slovenské vztahy. Posledním nejvýše vyznamenaným se pak stal někdejší rakouský kancléř Franz Vranitzky za podporu českých emigrantů po srpnu 1968.

Řád T. G. Masaryka prezident udělil za vynikající zásluhy o rozvoj demokracie a humanity zpěvačce Haně Hegerové, rakouskému nakladateli a mediálnímu podnikateli Eduardu Harantovi, českému cestovateli Miroslavu Zikmundovi a in memoriam také písničkáři Karlu Krylovi.

Kontroverze vyvolalo udílení medailí Za zásluhy, především v oblasti umění. Vyznamenání dostali zpěvačka Lucie Bílá a režiséři Filip Renč a Robert Sedláček, který navíc způsobil pozdvižení kvůli nevhodnému oděvu v podobě fleecové bundy a červeného trika. Mezi dalšími prezident ocenil někdejší poslankyni Boženu Fukovou, která jako jedna z mála hlasovala v Národním shromáždění proti pobytu sovětských vojsk na území ČSSR, či osobnosti automobilového průmyslu Carla Horsta Hahna a in memoriam Ludvíka Kalmu. V neposlední řadě vyznamenal in memoriam medailí Za hrdinství v boji pětici českých vojáků padlých letos v červenci při misi v Afghánistánu.

Večernímu obřadu přihlíželo mnoho významných osobností, mezi nimi bývalý prezident Václav Klaus s manželkou. První místopředseda TOP 09 Miroslav Kalousek měl na klopě saka odznaky Jihočeské a Masarykovy univerzity jako projev nesouhlasu s nepozváním jejich rektorů na Hrad z důvodu osobních střetů s prezidentem. Pozvání pak na protest nepřijali ani další rektoři, mezi nimi Tomáš Zima, předseda České konference rektorů a rektor Univerzity Karlovy.

Prezident podporuje repatriaci volyňských Čechů

Prezident Miloš Zeman obdržel 2. října další žádost o repatriaci volyňských Čechů. O návrat do vlasti usiluje více než 70 rodin. Na schůzce s ministrem zahraničních věcí Lubomírem Zaorálkem vyjádřil prezident nespokojenost s prací českého velvyslanectví v Kyjevě. Prezident se nechal slyšet, že tamní velvyslanectví nemá k volyňským Čechům dobrý vztah. Ministr zahraničních věcí se ale za práci velvyslanectví postavil a k hromadnému návratu krajanů zpět do vlasti nevidí důvod. Na schůzce po předání žádosti o repatriaci se prezident s ministrem dohodli, že žádost prověří ministerstvo vnitra. Na tiskové konferenci 6.října prezident Zeman opakovaně vyjádřil podporu návratu volyňských Čechů do vlasti. Seznam obsahující 232 žadatelů se měl dostat koncem října do rukou ministra vnitra Milana Chovance. První žádost o repatriaci předala zástupkyně volyňských Čechů českým úřadům již v březnu. Důvodem zájmu o repatriaci je rusko-ukrajinská krize. O návrat do vlasti tehdy žádalo zhruba 40 rodin. Kolem žádosti volyňských Čechů panuje řada nesrovnalostí. Například český velvyslanec v Kyjevě Ivan Počuch tvrdí, že se o žádosti o repatriaci dozvěděl až z médií. Věra Doušová, zástupkyně volyňských krajanů v Česku, tvrdí, že tamní velvyslanectví vyvíjí na krajany tlak, aby o své snaze přesídlit příliš nemluvili. I proto odmítla odevzdat jmenný seznam ministerstvu zahraničí, do jehož jurisdikce by problém normálně spadal.

Prezident Zeman navštívil Čínu, čeští podnikatelé tam uzavřeli obchody za miliardy

Především k podpoře českého exportu využil prezident Miloš Zeman státní návštěvu Číny, kterou absolvoval od 24. do 27. října. Jednal třeba o zakázce na dostavbu jaderné elektrárny Temelín, o kterou se uchází i čínský dodavatel. Hostitele ujistil, že Česko bude v Evropské unii podporovat zrušení víz pro obyvatele Čínské lidové republiky. Chce tak přilákat turisty i studenty. "Jsme vázáni pravidly Evropské unie. Ale na druhé straně jako členský stát Evropské unie budeme nepochybně toto vízové zjednodušení požadovat s finálním cílem zrušit víza úplně," řekl Zeman podle ČTK. Cestu prezident zahájil v provincii S´-čchuan, kde se setkal s místopředsedou čínské vlády Ma Kchajem. Hovořili mimo jiné o zřízení přímé linky Praha - Šanghaj. Navštívil rovněž mezinárodní veletrh, kterého se účastnily i české firmy. V Pekingu prezident Zeman zavítal na česko-čínské podnikatelské fórum, kde se setkal se zástupci Bank of China, která má příští rok otevřít pobočku v ČR. Zástupci českých podnikatelů uzavřeli v Číně také několik obchodních smluv. Hlavu státu jich doprovázelo na pět desítek. Byl mezi nimi i Petr Nečas, někdejší předseda vlády za ODS, jako zástupce firmy Delta Capital. Prezidenta Si Ťin-pchinga Zeman ujistil, že Česká republika uznává územní celistvost Číny a nehodlá se vměšovat do jejích vnitřních záležitostí. "Věříme, že se v dohledné době podaří dosáhnout mírového sjednocení s Tchajwanem, který považujeme za integrální součást vaší země," citovala Zemana agenturní zpráva.

Ze Slovenska

Napětí na slovenské mediální scéně: redaktoři deníku SME dávají výpověď kvůli majiteli

Šéfredaktor slovenského deníku SME a jeho čtyři zástupci podali v úterý 14. října výpověď. Odchod z redakce avizují i někteří další členové. Reagují tak na změnu majitele vydavatelství. Deník Sme totiž

kupuje kontroverzní finanční skupina Penta. „Teď, když se zdá být téměř nezvratné, že skupina Penta se stane akcionářem vydavatelství Sme, přicházíme o dvě věci, bez kterých se žurnalistika nedá dělat pořádně. Už nemáme jistotu, že budeme moci publikovat svobodně, a Penta jako spolumajitel notně sníží důvěru i našich čtenářů," uvedl web opentat.sk. Jeho název je slovní hříčkou se jménem vlastníka, jež naznačuje, že se redaktoři nenechají svázat. Padesátiprocentní podíl ve společnosti Petit Press, která deník Sme vydává, dosud patří německé firmě Rheinisch-Bergische Verlagsgesellschaft. Společnost donedávna vlastnila i české vydavatelství Mafra, než je loni prodala Agrofertu Andreje Babiše. Její podíl nyní vlastní oficiálně tisková agentura SITA, ovšem za peníze poskytnuté finanční skupinou Penta. Slovenští novináři viní Pentu z ovlivňování místní politiky a účasti v kauze Gorila. Podle spisu, který před třemi lety unikl na internet, Penta podplácela slovenské politiky a úředníky výměnou za vliv na privatizaci a na chod některých podniků. „Pokud bychom ve SME zůstali, podpořili bychom tím styl, kterým Penta podniká. Vážíme si volného trhu a úspěšných podnikatelů, ale historie Penty je především o zneužívání nedostatků raného kapitalismu a slabého státu. Skupování médií je toho pokračováním a my se na tom odmítáme podílet," píše se na opentat.sk. Proto s koupí redakce deníku Sme nesouhlasí. Už minulý týden šéfredaktor Matúš Kostolný a dalších 60 redaktorů v otevřeném dopise pohrozili výpovědí, pokud Penta deník koupí. Kostolný a jeho čtyři zástupci chtějí vytvořit nový vydavatelský projekt, což oznámili na vlastních webových stránkách.

Ekonomika

Brno hostilo největší veletrh v Česku. Vystavovatelů i návštěvníků přibylo

Brněnské výstaviště se od pondělí 29. září do pátku 3. října stalo dějištěm největšího a nejznámějšího průmyslového veletrhu ve střední Evropě. Na 56. mezinárodní strojírenský veletrh podle údajů organizátorů přijelo 75 tisíc návštěvníků a více než 1600 vystavovatelů. Do druhého největšího města republiky letos zavítalo přibližně o čtyři tisíce lidí více než vloni. Výrazně narostl také počet firem, které během minulého týdne své zboží a služby představovaly. Do Brna totiž dorazilo 1627 vystavovatelů, což je asi o 150 více než v minulém roce. Tato čísla však neodpovídají trendům, které v současnosti brněnský veletržní areál trápí. Největší výstaviště v ČR se totiž dlouhodobě potýká s klesajícím počtem návštěvníků. Nárůst zájmu o strojírenský veletrh je tak spíše dalším náznakem toho, že se do strojírenství i dalších průmyslových odvětví po vleklé finanční krizi opět vrací optimismus. Brněnský veletrh už dávno nehostí vystavovatele pouze ze střední Evropy. Letos na Moravu dorazily společnosti z 31 států, mezi nimiž nechybělo ani Thajsko, které bylo na poslední chvíli vybráno jako oficiální partnerská země. Tento statut původně obdrželo Rusko, kvůli údajné administrativní chybě se jej však těsně před zahájením veletrhu vzdalo. Do Brna letos znovu přijelo také velké množství zástupců čínských společností, pro něž je spolupráce se středoevropskými partnery stále lákavější. Mezinárodní strojírenský veletrh tradičně navštěvuje také řada politiků i dalších osobností. Letos tak na brněnské výstaviště zavítali prezident Miloš Zeman, předseda vlády Bohuslav Sobotka (ČSSD) nebo ministr průmyslu a obchodu Jan Mládek (ČSSD). Mezinárodní strojírenský veletrh je největší a nejstarší v České republice. Už od roku 1959 se na něm každý rok scházejí zástupci strojírenských a elektrotechnických společností z mnoha států.

Skupina Zachraň jídlo bojuje proti plýtvání potravinami, tentokrát v zemědělství

Zachraň jídlo je iniciativa šesti mladých lidí, která se snaží předejít plýtvání potravinami. Seznamuje s touto problematikou širší veřejnost, a chce tím otevřít toto nepříliš diskutované téma. "Problém plýtvání jídlem je velice komplexní a má mnoho rozměrů. Rozhodli jsme se upozornit zrovna na tuto část potravinového řetězce, protože se vyhazováním jídla při jeho výrobě a distribuci u nás nikdo nezabývá," říká Adam Podhola, tiskový mluvčí iniciativy. Již loni v září se uskutečnila první akce, jejímž cílem bylo upozornit na nesmyslné likvidování nepotřebných potravin - Hostina pro tisíc, kde se zdarma rozdávalo jídlo uvařené ze surovin, jež by se musely vyhodit. Letos přišla skupina Zachraň jídlo s dalším projektem. V sobotu 18. října na piazzettě Národního divadla zorganizovala happening Tisíc kilo, který měl podobu improvizované tržnice, kde dobrovolníci prodávali brambory, mrkev a cibuli za symbolickou cenu. Tato událost si získala obrovskou přízeň veřejnosti, a to hlavně na Facebooku, na místo pak dorazilo několik stovek lidí a během pár hodin byla veškerá zelenina, darovaná zemědělci z okolí Prahy, pryč. Kampaň nejen poukazuje na zbytečné vyhazování potravin, ale zároveň informuje o možnosti darovat jídlo, kterého se v zemědělství znehodnotí až 37 %, ať už z důvodu estetické selekce nebo nadúrody vzniklé především kvůli levnější konkurenci ze zahraničí. Čeští zemědělci mohou věnovat nepotřebnou část své úrody například Potravinové bance, která ji dál distribuuje do dětských domovů či azylových domů.

ČSA se snaží vymanit z krize. Propouštějí, snižují platy a ruší linky na východ

České aerolinie přestanou kvůli napjatým vztahům mezi Ruskem a Ukrajinou v zimním období létat do Permu, Nižního Novgorodu a Alma-Aty. Nezájem o tyto spoje vedl k jejich dočasnému vyškrtnutí z českého letového řádu. Na zbývajících linkách nahradí airbusy A 320 menší letouny A 319. Loni ČSA prodělaly 922 milionů korun, proto se snaží omezit veškeré nepotřebné výdaje. Plánovaná propouštění v řadách Českých aerolinií vyvolala u personálu nevoli a stevardi a letušky ohlásili stávku. Ta se nakonec nekonala. V pátek 24. října se odbory dohodly s vedením na kompromisním řešení, čímž snížily stav propouštěných a zároveň zabránily dalším finančním potížím ČSA. Propuštění se mělo týkat 77 pilotů, 172 stevardů a letušek a 66 technicko-hospodářských pracovníků. Po jednání s odbory by měl dopravce propustit 69 letušek a stevardů, 65 pilotů a 26 administrativních pracovníků. České aerolinie jsou dceřinou společností Českého aeroholdingu a jsou jednou z pěti nejstarších leteckých společností na světě. V roce 2008 se firma začala potýkat s vážnými hospodář-

skými problémy, stát jí poskytl finanční pomoc ve výši 2,5 miliardy korun, ale to ke stabilizaci nevedlo. Restrukturalizace ČSA započala v roce 2010, kdy firma čítala okolo 3300 zaměstnanců a 50 letadel. Nyní vlastní 24 letadel a zaměstnávají zhruba 900 lidí. Dalším pokusem o záchranu byl i prodej 44 % akcií prosperující letecké společnosti Korean Air v roce 2013. Ta chtěla z Prahy vytvořit jeden z hlavních evropských uzlů pro asijské turisty. Letecká společnost vykázala za minulý rok ztrátu 922 milionů korun. Právě dlouhodobá ztrátovost ČSA byla hlavním důvodem k radikálním krokům. Restrukturalizační plán, který spočívá v propouštění a snižování mezd, akcionáři schválili letos v září a podporu mu vyslovil jak většinový vlastník, státní firma Český aeroholding, tak vlastník menšinový, Korean Air. Původně se v ČSA chystali propustit až třetinu všech zaměstnanců. "Jsme rádi, že se nám podařilo uchránit dodatečná pracovní místa palubních průvodčích v ČSA nad rámec plánovaného propouštění," sdělila serveru Lidovky.cz Petra Posová, předsedkyně Odborové organizace palubních průvodčích.

Kurzovní lístek
3. 11. 2014 (středa)

EUR, 1 .....27.790
Kanada, ! 19.709
USA, 1 .....22.243

Kultura

Zemřel herec a signatář Charty 77 Pavel Landovský

V pátek večer 10. října zemřel na srdeční příhodu oblíbený český herec, dramatik a signatář charty 77 Pavel Landovský. Landovský se narodil v roce 1936 v Havlíčkově Brodě, svou hereckou kariéru začínal v divadle v Teplicích, odsud se přesunul do Šumperku a v 60. letech se stal členem Činoherního klubu v Praze. Vyučený nástrojař se stal jedním z nejslavnějších českých umělců. Nikdy se nedostal na DAMU, i když se o to pokoušel dokonce čtyřikrát. Byl velmi dobrým přítelem Václava Havla a v jeho Audienci ztvárnil roli Sládka. Byl jedním z prvních signatářů Charty 77, několik let žil v emigraci v Rakousku, kde působil ve vídeňském Burgtheateru. Byl často obsazován do filmů známých českých režisérů Zdeňka Svěráka a Vladimíra Menzela. Právě Menzel ho obsadil do oskarových Ostře sledovaných vlaků. Hrál také ve slavném porevolučním seriálu Černí baroni a v televizní sérii To nevymyslíš. Mezi jeho další slavné filmy patří například Markéta Lazarová, jedno z vrcholných děl české kinematografie, Nesnesitelná lehkost bytí a Vratné lahve. Naposledy se před kamerou objevil ve vedlejší roli ve filmu Bastardi. Jako dramatik se prosadil zejména hrou Hodinový hoteliér, která se v současné době zkouší ve Vinohradském divadle. Jeho dalšími počiny coby dramatika jsou například Protentokrát zbohatnem, Arest a Supermanka. Landovský byl poměrně rozporuplnou osobou, vzhledem ke svým politickým aktivitám a lásce k alkoholu. „Na Landďáka budu vzpomínat dokud budu naživu. Moc jsme toho spolu prožili a měli se rádi. Landďák byl prostě Landďák – kam přišel, bylo ho všude plno. Dělali jsme společně bytové divadlo a zažili mnoho věcí v disentu i po něm. Je to pro mě těžká zpráva, ale byl už opravdu těžce nemocen a je mu teď lépe," řekla ČTK hercova dlouholetá kolegyně Vlasta Chramostová.

Česká filharmonie chce oslovit více posluchačů: bude v kině a za nižší cenu

V sobotu 25. října měli příznivci vážné hudby možnost jít na koncert České filharmonie poprvé do kina. Přímý přenos z pražského Rudolfina se vysílal do 30 vybraných českých a slovenských kin. Je to unikátní počin, který v Česku nemá obdoby. Diváci mohli zhlédnout 144 minut trvající koncert včetně přestávky přímo ze sedaček oblíbených kinosálů. Koncert se přenášel do 25 kin v Česku a pěti na Slovensku. Filharmonie pro první přímý přenos zvolila Novosvětskou od Antonína Dvořáka pod taktovkou šéfdirigenta Jiřího Bělohlávka. Vstupenka stála 300 Kč, při koupi vstupenek i na druhý vánoční koncert jen 250 Kč. Díky tomu mohlo akci navštívit širší publikum, což byl jeden z cílů tohoto projektu. "Obrazový a zvukový zážitek v kině má vysokou míru autenticity, proto budeme hrát s vědomím, že je v tutéž chvíli s námi nebývalý počet soustředěných a zanícených posluchačů, a moc se na to těším," citoval Bělohlávka oficiální web filharmonie. Diváci v kinech navíc mohli vidět více než ti v Rudolfinu. Součástí přímého přenosu byly totiž i záběry ze zákulisí včetně příprav filharmoniků. Před začátkem přenosu promluvil k obecenstvu v kinosálech generální ředitel České filharmonie David Mareček. Přestávku zaplnil rozhovor s Davidem Beveridgem, expertem na Dvořákovu hudbu. Na druhém koncertu s vánoční tematikou zazní Rybova mše vánoční. Koncert povede opět Jiří Bělohlávek a přímý přenos ho zprostředkuje do 37 kin v Česku a jednoho na Slovensku. Uskuteční se 20.prosince a začne ve stejný čas, tedy ve 14:45.

České stopy v Argentině lákají na hru světla a stínů

Česká republika oslavuje 90 let od navázání diplomatických vztahů s Argentinou. Výročí mapuje Festival argentinské kultury v Paláci Lucerna v Praze. Při této příležitosti se 23. října uskutečnila vernisáž výstavy fotografií Vojtěcha Vlka s názvem České stopy v Argentině. Výstava představuje několik portrétů z prostředí krajanské komunity. Zobrazení lidé jsou povětšinou potomky vystěhovalých Čechů, kteří se ke svým kořenům aktivně hlásí nebo mají hlubší vztah k České republice. Řada z nich již žije v Argentině druhou či třetí generací a česky už téměř neumí. Navštěvují proto místní kurzy českého jazyka a organizují také různé kulturní aktivity. V Argentině, v blízkém okolí Buenos Aires, Rosaria či Santa Fe, dnes odhadem žije kolem 100 000 Argentinců, kterým v žilách koluje krev českých předků. Vlk na souboru pracoval v letech 2012 - 2013, když v zemi nějakou dobu žil společně se svou manželkou, která učila češtinu v krajanské komunitě nedaleko Santa Fe. Až na jednu výjimku zobrazují fotografie obyvatele v typickém prostředí. Zajímavě působí hra světla a stínů, která je pro Vlkovu tvorbu charakteristická. "Baví mě experimentovat a nejrůznějším způsobem 'kreslit' světlem," říká sám.. Pečlivě nasvícené v kontrastu s potemnělým, spíše uměleckým pozadím vystupují postavy do popředí, i přes velmi střídmé oblečení, mnohem výrazněji než na běžných snímcích. Vernisáž se konala za doprovodu Juana Carlose Vivase, argentinského hudebníka působícího v Praze. Vhodné místo v centru a skutečnost, že šlo o veřejnou expozici, přilákaly velké množství kolemjdoucích.

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Prezident Zeman ocenil Toufara a Štemberku

Prezident republiky Miloš Zeman u příležitosti Státního svátku dne 28. října 2014 udělil lidickému faráři Josefu Štemberkovi in memoriam a čihošťskému faráři Josefu Toufarovi in memoriam Medaile Za zásluhy o stát. Proces blahořečení prvně jmenovaného se připravuje, proces blahořečení Toufara byl loni zahájen.

P. Josef Toufar byl brutálně utýrán v komunistickém žaláři, kam ho unesla tajná policie po takzvaném čihošťském zázraku, kdy se v Toufarově kostele při nedělní mši svaté záhadně rozhýbal kříž na oltáři. V době, kdy se režim pokoušel oslabit vliv církve ve společnosti, chtěli jeho představitelé této události využít k zahájení politických procesů s duchovními. Ve snaze získat od P. Toufara nepravdivé doznání, že zázrak na popud Vatikánu zinscenoval, ho vyšetřovatelé ubili k smrti a neposkytli mu pomoc při doprovodných zdravotních potížích. V roce 1950 po převozu do pražské nemocnice zemřel.

P. Josefu Štemberkovi byl gestapem nabízen volný odchod z Lidic. Třiasedmdesátiletý bělovlasý farář žijící třiatřicet let v Lidicích však nabídku nepřijal. Neexistuje jediný svědek, který by dovolil nahlédnout na poslední hodiny prožité ve stodole Horákova statku, kde byl s ostatními lidickými muži P. Štemberka zavřený. Je velmi pravděpodobné, že v této beznadějné chvíli dodával svým farníkům sílu, odvahu i víru a žehnal jim. Skutečností je, a potvrdili to později i samotní esesáci, že lidičtí muži odcházeli před hlavně popravčí čety klidně, zpříma a statečně. Ke zdi Horákova statku se P. Štemberka v roce 1942 postavil jako jeden z posledních.

Podpora pronásledovaných křesťanů

Při všech nedělních bohoslužbách 26. října 2014 se v českých a moravských diecézích četl pastýřský list, ve kterém biskupové prosili o pomoc trpícím křesťanům ve světě, zejména pak na Blízkém východě, Africe či na Ukrajině. Modlitbou, postem i finančně.

„Dnes je na celém světě pronásledováno až 200 milionů křesťanů a více než 100 tisíc z nich je každoročně umučeno nebo zabito. Dnešní pronásledování má více obětí než pronásledování v dobách prvních křesťanů," píší ve svém listu biskupové českých a moravských diecézí a připomínají, že jako křesťané nemůžeme být k tomuto utrpení lhostejní. *„Nemůžeme být lhostejní, ani nestačí náš soucit nebo nářek, protože by nebyl upřímný, kdybychom nevyužili prostředky pomoci, které máme. Proto vás upřímně prosíme o intenzivní modlitby za mír a ukončení utrpení křesťanů,"* vyzývají biskupové všechny věřící. Prosí je také, aby se obraceli na české politiky s výzvami k větší angažovanosti pro spravedlnost, mír, lidská práva a pomoc trpícím.

Konkrétním projevem solidarity s trpícími a prosbou za ně se stal pátek 31. října 2014, na který biskupové ČR vyhlásili *„Den půstu za mír na Blízkém východě, v afrických zemích a na Ukrajině"*. Věřící se dále měli v prvním listopadovém týdnu zúčastnit prosebných adoračních pobožností a za mír se alespoň krátce pomodlit také každý den v poledne. Byly též vyhlášeny kostelní sbírky, jejichž výtěžek bude určen na podporu aktivit Charity v této oblasti.

NEJÍM, ABY MOHLI JÍST - Den pro Blízký východ

Tak byla nazvána kampaň na podporu Blízkého východu, kterou připravila ČBK. Lidé napříč vyznáními a životními přesvědčeními v ní byli pozváni, aby se v pátek 31. října 2014 něčeho zřekli a ušetřené prostředky poslali prostřednictvím některé z humanitárních organizací lidem na Blízkém východě, kteří jsou zasaženi konflikty, zejména pak postupem Islámského státu.

„Pojďte se s námi postit. Co ušetříme, pošleme na Blízký východ, kde se lidem nedostává ani základních potřeb k životu," vyzývá k osobní iniciativě kardinál Dominik Duka.

Podle posledních informací Úřadu pro koordinaci humanitárních záležitostí OSN bylo pouze v Iráku od ledna 2014 vysídleno 1.8 milionů lidí. Odhadem 2.8 milionů lidí potřebuje potravinovou pomoc a 800.000 jich naléhavě potřebuje pomoc s ubytováním. V Iráku dále 1.26 milionů lidí potřebuje pomoc s přípravou na zimu. Poskytnutí zimních balíčků, jako je např. teplé oblečení, zdravotní služby nebo jídlo, je kriticky důležité.

Lidé v uprchlických táborech se musí často vyrovnávat s psychologickými traumaty způsobenými brutálními událostmi. Charita Jordánsko popisuje příběh Hind Abu-Saifové, osmatřicetileté syrské matky osmi dětí, která uprchla před několika lety ze země. *„Neměla jsem jinou možnost než utéci i s dětmi... Tato scéna bude navždy vtištěna do paměti mé a bohužel i mých dětí!"* říká Hind a vypráví o tom, jak ozbrojená skupina vtrhla do jejich domu v Daraa a vyvedla jejího manžela na zápraží: *„Vyslýchali ho, skutečně ho bili a potom ho zastřelili"*. Následně skupina zapálila dům. Ženě s dětmi se podařilo uprchnout i s pětiletou dcerou Taghridou, která trpí epilepsií. Papežská nadace Pomoc církve v nouzi zase popisuje trauma dětí, které spatřily hlavu svého otce oddělenou od těla.

„Masakry a únosy prováděné Islámským státem poskytují otřesné důkazy o tom, že severním Irákem se žene vlna etnické čistky proti menšinám," uvedla Donatella Rovera ze společnosti Amnesty International u příležitosti publikování souhrnné zprávy o situaci v zemi. Podle lidskoprávního hnutí extremistické ozbrojené skupiny zahájily systematickou kampaň čistek vůči etnickým a náboženským menšinám, včetně masových vražd, únosů, sexuálních útoků či násilných konverzí.

Prostředky, které lidé v rámci iniciativy *NEJÍM, ABY MOHLI JÍST...* ušetří, mohou poslat na Blízký východ skrze některou humanitární organizaci, např. Charitu ČR (sbírka na Sýrii) nebo Člověka v tísni (SOS Sýrie).

Podle zpráv České biskupské konference

Papež Pavel VI. prohlášen za blahoslaveného

Beatifikace papeže Pavla VI. se v neděli 19.října 2014 na Svatopetrském náměstí účastnilo 70 tisíc věřících, kteří přišli zvláště ze severu Itálie, z míst, kde se narodil a působil Giovanni Battista Montini, papež Pavel VI. Jeho beatifikace, které se účastnil také Benedikt XVI., byla zároveň vyvrcholením mimořádného zasedání biskupské synody o rodině.

"Vyhovuji vašemu přání, a zapisuji papeže Pavla VI. na seznam blahoslavených". Takto papež František vyslyšel prosbu Luciana Molariho, biskupa z Brescie a postulátora beatifikačního procesu a blahořečil jednoho ze svých předchůdců: Pavla VI. Stalo se tak v úvodní části liturgie, která probíhala na náměstí sv. Petra v Římě. Dále bylo oznámeno, že nového blahoslaveného si budeme připomínat vždy 26. září. Na slavnosti byla též představena relikvie: Oděv, který měl Pavel VI. na sobě při návštěvě Filipín, v momentě, kdy na něho byl spáchán atentát.

Ve své homilii se papež František věnoval jednak hlavní myšlence evangelia dne (*Dávejte to, co je císařovo císaři, a to co je Boží, Bohu*) s akcentem na svědomí vlivných, ale také zrekapituloval právě končící synodu o rodině a dále upozornil na důležité milníky Pavla VI. na cestě mezi Blahoslavené.

"Ježíšův důraz je určitě kladen na druhou část věty. (...) Před jakoukoli mocí tak máme uznat, že Bůh je pánem člověka. Nikdo jiný." Zdůraznil nad úryvkem z evangelia Petrův nástupce. Následně doplnil zmínku o důležitosti života v realitě: *"Naděje v Bohu není útěk od reality či alibi. Jde jen o to, vrátit Bohu to, co je Boží. (...) Křesťan tak má stát takřkajíc nohama na zemi, a odpovídat na Boží výzvy."*

Dále se papež František v kázání věnoval, v souvislosti s odkazem Pavla VI., tématu strachu, obav z nového. *"Bůh nemá strach před novinkami, vede nás stále novými cestami. (...) A Bůh tyto nové věci miluje,"* řekl.

V případě končící mimořádné synody se při své homilii zaměřil na určitou bilanci uplynulých čtrnácti dní. *"Synoda byla vzácná zkušenost víry, kde jsme prožívali synodalitu i kolegialitu. (...) A děkuji zde Bohu za konstruktivní ovzduší při tomto setkání. Zároveň prosím, nechť nás Duch svatý provází na naší cestě příprav řádné synody v roce 2015. Pán dá jistě vzrůst tomu, co jsme zaseli,"* říká papež.

Samotnému Pavlovi VI. papež František poděkoval za velké dílo, které vykonal (*"Děkujeme náš drahý a milovaný papeži Pavle VI."*) a při mši svaté také vyzdvihl jeho pokoru. *"V pokoře Pavla VI. září jeho velikost,"* připomněl římský biskup.

"Pavel VI. opravdu dokázal věnovat Bohu to, co je Boží". Na konci homilie tak papež František nejen shrnul hlavní motiv dnešního evangelia, ale podstatný rys života a pontifikátu tohoto čtvrtého papeže 20. století, který byl povýšen k úctě oltáře.

Pavel VI., civilním jménem Giovanni Battista Montini, byl zvolen papežem v roce 1963. Ihned po nástupu se přihlásil k dílu II. vatikánského koncilu, které započal jeho předchůdce Jan XXIII. Roku 1964 se v Jeruzalémě setkal s konstantinopolským patriarchou Athenagorem I. Jejich symbolické objetí předznamenalo sblížení pravoslavné a katolické církve. V roce 1965 ustavil Pavel VI. biskupskou synodu. Byl prvním papežem, který navštívil pět kontinentů. Je autorem sedmi encyklik, např. *Ecclesiam suam* o dialogu v církvi i mezi církví a světem, *Sacerdotalis caelibatus* o kněžském celibátu, *Humanae vitae* o manželství a předávání života. Významná je též jeho exhortace *Evangelii nuntiandi* o hlásání evangelia.

Nově beatifikovaný papež se zapsal mimo jiné i do života v naší vlasti: Odsoudil vpád vojsk Varšavské smlouvy do Československa i následnou okupaci.

Zázrak, který umožnil blahořečení, se odehrál v roce 2001 v USA. Ženě v 24. týdnu těhotenství diagnostikovali těžkou poruchu plodu s vysokou pravděpodobností úmrtí. V případě přežití dítěti hrozila po narození transplantace ledvin, těžké postižení dechové soustavy a zdeformování končetin a obličeje dítěte. Matce byl navržen potrat, ta jej však odmítla. Na radu jisté řádové sestry, která jí poslala obrázek Pavla VI. prosila o uzdravení na přímluvu tohoto papeže, autora encykliky *Humanae vitae* o předávání lidského života. Za tuto ženu i její dítě se také modlilo mnoho dalších lidí. O deset týdnů později lékaři zaznamenali značné zlepšení zdravotního stavu. Chlapci je nyní 13 let, je zcela zdráv a nikdy neměl jmenované zdravotní potíže. Toto zázračné uzdravení schválila lékařská komise Kongregace pro svatořečení 12. prosince 2013.

Beatifikační obraz představuje Pavla VI. očima jeho fotografa Pepiho Merisia. Dlažba pod nohama světce symbolizuje skutečnost, že Pavel VI. vedl církev po ulicích světa, ohlašoval evangelium současným jazykem, především těm nejpotřebnějším. Jeho rozpřažené ruce jsou gestem přijetí a pozvání k dialogu. Dlaně směřující vzhůru současně zvou k modlitbě k Bohu, Otci milosrdenství.

Podle zpráv Rádia Vatikán a České biskupské konference

Závěrečná zpráva biskupské synody o rodině

Závěrečná zpráva biskupské synody je *„věrným a jasným shrnutím všeho toho, o čem se mluvilo a diskutovalo"* v aule i menších skupinách, komentoval publikování dokumentu v závěru synody papež František. Během roku, který nyní zbývá do řádného shromáždění biskupské synody (4. – 25. října 2015), mají podle Svatého otce zrát navržené myšlenky, *„abychom nalezli konkrétní řešení pro tolik těžkostí i výzev, jimž musí rodiny čelit; abychom také dali odpovědi na tolik neutěšených situací, které obklopují a dusí rodiny"*.

Závěrečná zpráva se skládá ze tří částí. První, nazvaná *„naslouchání"*, popisuje situaci dnešní rodiny s jejími kladnými i stinnými stránkami. Druhá, pojmenovaná *„pohled na Krista"*, představuje Boží plán s rodinou. Třetí oddíl, *„konfrontace"*, přibližuje perspektivy pastorace rodin, o nichž biskupové hovořili.

O každém z dvaašedesáti odstavců navržené zprávy hlasovali biskupové zvlášť. Dvoutřetinovou většinu potřebnou k tomu, aby daný oddíl mohl být považován za text synody, nezískaly tři odstavce – jmenovitě č. 52 a 53 o možnosti, zda rozvedení a znovu sezdaní mají přistupovat ke svátosti pokání a k eucharistii a č. 55 o pastorační pozornosti věnované osobám homosexuálně zaměřeným. Z rozhodnutí papeže Františka byla v závěru synody publikována celá zpráva, avšak s uvedením počtu hlasů.

"Bylo to papežovo přání," komentoval rozhodnutí vatikánský tiskový mluvčí Federico Lombardi: *„Papež řekl: 'Chci, aby se publikovala tato zpráva, a pro transparentnost a jasnost aby se také uvedlo, kolik hlasů bylo souhlasných či nesouhlasných, bod po bodu, aby tak nevznikaly zmatky nebo víceznačnosti',"* uvedl Lombardi.

Jak dále připomněl tiskový mluvčí synody pro anglicky mluvící oblasti P. Tom Rosica, text není dokumentem učitelského úřadu církve. *"Papež požádal, aby to bylo zveřejněno, aby tak ukázal stupeň zralosti, v jakém se věc nachází, a také prvky, v nichž musí věc uzrát v průběhu nadcházejícího roku,"* vysvětlil Rosica.

Setkání biskupů, které proběhlo ve Vatikánu ve dnech 5. – 19. října 2014, patří do kategorie tzv. mimořádných shromáždění biskupské synody. Biskupové v užším zastoupení se na nich schází, aby diskutovali o naléhavých tématech. Od ustavení biskupské synody v r. 1965 se jednalo teprve o 3. mimořádné shromáždění. Úlohou letošního setkání, které mělo za téma *„Pastorační výzvy rodin v kontextu evangelizace"*, bylo prohloubit rodinnou tématiku na základě informací, jež byly sesbírány z celého světa.

Ve dnech 4. – 25. října 2015 pak proběhne v Římě řádné shromáždění synody s tématem *„Povolání a poslání rodiny v církvi a v současném světě"*. Akce se zúčastní více zástupců jednotlivých biskupských konferencí, jednání také potrvají déle. Biskupové zde již navrhnou konkrétní pastorační směrnice. Ty pak budou předány papeži, který rozhodne o jejich dalším využití.

Biskupská synoda byla ustavena papežem Pavlem VI. a je poradní orgán Svatého otce.

Český překlad závěrečné zprávy i s výsledky hlasování v závěru najdete na http://tisk.cirkev.cz

Na závěr zasedání synody v aule Pavla VI. pronesl papež František následující promluvu:

Emimence, Blaženosti, excelence, bratři a sestry,

Se srdcem plným uznání a vděčnosti bych spolu s vámi rád poděkoval Pánu, že nás v uplynulých dnech doprovázel a vedl ve světle Ducha svatého!

Srdečně děkuji panu kardinálovi Lorenzo Baldisserimu, generálnímu sekretáři synody, mons. Fabiovi Fabenemu, podsekretáři a dále referentovi, kardinálu Peterovi Erdö, který těžce pracoval i ve dnech rodinného zármutku, a mons. Brunovi Fortemu, zvláštnímu sekretáři, skriptorům, konzultorům, tlumočníkům i těm anonymním, všem, kdo věrně pracovali v zákulisí s naprostou odevzdaností církvi a neustále: mnohokrát děkuji!

Děkuji rovněž vám všem, drazí synodální otcové, bratrští delegáti, uditoři, uditorky a asistenti za vaši aktivní a plodnou účast. Ponesu vás ve svých modlitbách a budu prosit Pána, aby vás hojně odměnil dary Svojí milosti!

Klidně bych mohl říci, že jsme v duchu kolegiality a *synodality* opravdu prožili synodu, solidární a *společnou cestu*.

A poněvadž šlo o „cestu" – jsou při každé cestě úseky rychlého běhu v jakési snaze přemoci čas a dosáhnout co nejrychleji cíle; jiné momenty jsou únavné a skoro by se chtělo říci dost už a jiné jsou zase plné nadšení a zápalu. Byly to chvíle hluboké útěchy, když jsme naslouchali svědectvím opravdových pastýřů (srov. Jan 10 a *Cann.* 375, 386, 387), kteří s prozíravostí nosí v srdci radosti a slzy svých věřících; chvíle útěchy, milosti a potěchy, když jsme naslouchali svědectvím rodin, které se synody účastnily a dělily se s námi o krásu a radost svého manželského života. Cesta, na níž silnější cítí povinnost pomoci slabšímu a kde se zkušenější dává do služeb druhých, také v konfrontacích. A protože jde o cestu lidí, objevily se spolu s útěchami také momenty neútěchy, napětí a pokušení, která by bylo možno zmínit podrobněji:

Pokušení *nepřátelské umíněnosti*, tj. snahy uzavřít se do toho, co je psáno (*litery*), a nenechat se překvapovat Bohem, který je Bohem překvapení (*duch*); do zákona, do jistoty toho, co známe, a ne toho, co se máme ještě naučit a čeho máme dosáhnout. Od Ježíšových dob je to pokušení horlivců, skrupulantů, puntičkářů a nebo – dnes – takzvaných *„tradicionalistů"* a také intelektuálů.

Pokušení *destruktivního humanitářství*, které ve jménu klamného milosrdenství obvazuje rány bez toho, že by nejprve hojilo a léčilo, zaobírá se příznaky a nikoli příčinami a kořeny. To je pokušení „humanitářství", bázlivců a také takzvaných *„progresistů a liberálů"*.

Pokušení *přetvořit kámen na chléb* a zkrátit tak dlouhý, tíživý a úmorný půst (srov. *Lk* 4,1-4) **a také přetvořit *chléb na kámen*** a kamenovat hříšníky, slabochy a nemocné (srov. *Jan* 8,7), to znamená přetvořit jej na „neúnosná břemena" (srov. *Lk* 11,46).

Pokušení sestoupit z kříže, uspokojit tak lid a neplnit dále Otcovu vůli; podrobit se světskému duchu a nesnažit se ho naopak očistit a podrobit Duchu svatému.

Pokušení opomíjet „*depositum fidei*“ a považovat se nikoli za strážce, ale za vlastníky a pány anebo na druhé straně pokušení opomíjet realitu a používat pedantský a uhlazený jazyk s cílem mluvit mnoho a neříci nic! Myslím, že se tyto věci nazývaly „byzantinismus“...

Drazí bratři a sestry, pokušeními se nemáme nechat děsit či rozrušovat, ba ani odrazovat, protože žádný učedník není větší než jeho Mistr. Jestliže byl tedy pokoušen Ježíš, který byl nazván dokonce Belzebubem (srov. *Mt* 12,24), nemohou Jeho učedníci očekávat lepší zacházení.

Osobně by mi působilo velkou starost a zármutek, kdyby tato pokušení nebyla a nevyskytly se vzrušené diskuse, duchovní hnutí (*DC*, 6), kdyby všichni souhlasili nebo se utekli k falešnému kvietistickému pokoji. Naopak, viděl jsem a slyšel – s radostí a uznáním – promluvy a vystoupení plné víry, pastoračního a věroučného zápalu, moudrosti, přímosti a odvahy: *odhodlanosti* (*parresie*). A cítil jsem, jak před očima vyvstává dobro církve, rodin a *suprema lex*, *salus animarum* (srov. *CIC*, kán. 1752). A to vždy, jak jsme tady v aule řekli, aniž by někdy byla zpochybněna základní pravda svátosti manželství: nerozlučnost, jednota, věrnost, rodičovství čili otevřenost životu (srov. *CIC*, kán. 1055, 1056 a *Gaudium et spes*, 48).

A to je církev, Pánova vinice, plodná a starostlivá Matka, která nemá strach vyhrnout si rukávy a lít olej a víno na rány lidí (srov. *Lk* 10,25-37); která nehledí na lidstvo z proskleného zámku, aby lidi soudila nebo třídila. Taková je jedna, svatá, všeobecná a apoštolská církev, pravá Kristova nevěsta, která se snaží být věrná svému Ženichovi a Jeho učení. To je církev, která nemá strach jíst a pít s prostitutkami a celníky (srov. *Lk* 15). Církev, která má rozevřené dveře, aby přijímala potřebné a kajícníky, nejenom spravedlivé nebo ty, kteří si myslí, že jsou dokonalí! Církev, která se nestydí za padlého bratra a nepředstírá, že jej nevidí, ba dokonce se cítí vtažena ba téměř povinována jej pozvednout a povzbudit, aby se vydal na cestu, a doprovází jej vstříc definitivnímu setkání se svým Ženichem v nebeském Jeruzalémě.

Toto je církev, naše matka! A když se církev v různosti svých charismat společně vyjádří, nemůže se mýlit. V tom je krása a síla *sensus fidei*, onoho nadpřirozeného smyslu pro víru, který dává Duch svatý, abychom společně všichni mohli přistoupit k jádru evangelia a naučit se následovat Ježíše ve svém životě. To nesmí být viděno jako důvod ke zmatku a znechucení.

Mnoho komentátorů nebo lidí, kteří si povídají, si představovalo, že vidí hádající se církev, kde stojí jedni proti druhým, a dokonce zapochybovali o Duchu svatém, pravém promotorovi a garantovi jednoty a harmonie v církvi. Duch svatý v průběhu dějin vždycky řídil tuto loďku prostřednictvím svých služebníků, i když bylo moře nepříznivé a neklidné a služebníci byli nevěrní a hříšní.

A jak jsem se osmělil, říci vám na začátku synody, bylo nezbytné toto všechno prožívat s klidem a vnitřním pokojem také proto, že synod probíhá *cum Petro et sub Petro* a přítomnost papeže je zárukou pro všechny.

Mluvme nyní trochu o papeži ve vztahu k biskupům (*smích v plénu*). Nuže, úkolem papeže je zaručovat jednotu církve, připomínat pastýřům, že jejich první povinností je živit ovce, pást ovce, které jim Pán svěřil a být – otcovsky, milosrdně a bez falešného strachu – přívětiví ke ztraceným ovcím. Tady jsem se spletl. Mluvil jsem o přívětivosti: Jděte je hledat.

Jeho úkolem je připomínat všem, že v církvi je autoritou služba (srov. *Mk* 9,33-35) jak zřetelně vysvětlil papež Benedikt XVI. slovy, které ocituji doslova: „Církev je povolána a zapojena do vykonávání takového typu autority, která je službou, a plní ji nikoli jménem svým, nýbrž jménem Ježíše Krista... Prostřednictvím pastýřů církve totiž Kristus pase svoje stádce: On je vede, chrání a napravuje, protože je hluboce miluje. Pán Ježíš, Nejvyšší pastýř našich duší však chtěl, aby se sbor apoštolů, dnes biskupů, ve společenství s Petrovým nástupcem, a kněžími, jejich nejcennějšími spolupracovníky, podíleli na tomto poslání pečovat o Boží lid, být vychovateli ve víře, orientovat, oživovat a podporovat křesťanské společenství nebo - jak praví koncil - »starat se buď přímo nebo prostřednictvím jiných o vedení jednotlivých věřících v Duchu svatém k rozvíjení vlastního povolání podle evangelia, k upřímné a činorodé lásce a ke svobodě, k níž nás osvobodil Kristus« (Presbyterorum ordinis, 6)... a prostřednictvím naší služby – pokračuje papež Benedikt - skrze nás Pán dosahuje k dušim, učí je, střeží a vede. Svatý Augustin ve svém *Komentáři k evangeliu svatého Jana* říká: »Pást Pánovo stádce je tedy závazek lásky« (123,5); toto je nejvyšší norma jednání Božích služebníků, bezpodmínečná láska jako ta, kterou miluje Dobrý Pastýř: plná radosti, otevřená všem, pozorná k bližním starostlivá vůči vzdáleným (srov. sv. Augustin, *Sermo* 340,1; *Sermo* 46,15), jemnocitná vůči slabým, maličkým, jednoduchým, hříšníkům, aby manifestovala nekonečné Boží milosrdenství slovy ubezpečujícími o naději (srov. Id., *List* 95,1)“ (*Benedikt XVI.*, generální audience, 26. května 2010). Konec citace.

Církev je tedy Kristova, je Jeho Nevěsta, a všichni biskupové ve společenství s Petrovým nástupcem mají úkol a povinnost střežit ji a sloužit jí, nikoli jako *páni*, ale jako *služebníci*. Papež v tomto kontextu není *nejvyšším pánem*, ale spíše *nejvyšším služebníkem – servus servorum Dei*, garantem poslušnosti a připodobnění církve Boží vůli, Kristovu evangeliu a tradici církve, přičemž odsouvá stranou každou svoji libovůli, třebaže je vůlí samotného Krista „*nejvyšším pastýřem a učitelem všech křesťanů*“ (*CIC*, kán. 749) a „*má nejvyšší, plnou, bezprostřední a obecnou řádnou moc v církvi*“ (*CIC*, kán. 331-332).

Drazí bratři a sestry, máme nyní ještě rok na to, abyv duchovním rozlišování uzrály navržené myšlenky, nalezli jsme konkrétní řešení mnoha těžkostí a nesčetných výzev, jimž musí čelit rodiny, a dali odpovědi na sklíčenost, která rodiny obestírá a dusí.

Rok na to, abychom pracovali nad *Relatio synodi*, která je věrným a zřetelným shrnutím všeho, co bylo řečeno a diskutováno v této aule a v menších kruzích. A bude prezentováno biskupským konferencím jako *Lineamenta*.

Pán ať nás provází a vede touto cestou ke slávě Svého jména za neustálé přímluvy Blahoslavené Panny Marie a svatého Josefa! A prosím nezapomeňte se za mne modlit. Děkuji.

Po těchto slovech papeže Františka následoval pětiminutový potlesk přítomných vstoje. Takový byl závěr III. mimořádného zasedání biskupské synody, která probíhala ve Vatikánu ve dnech 5. - 19. října 2014.

Podle zpráv Rádia Vatikán a České biskupské konference

Významné ocenění prof. Vladislava Bláhy

a jeho koncert v České misii v Chicagu

Nám již po řadu let známý klasický kytarista prof. Vladislav Bláha z Brna je opět na cestě do USA, aby zde na několika místech vystupoval nebo vedl mistrovskou výuku na některých universitách (posledně na světově známé Julliard Music School v New Yorku). Letos se mu ale dostává daleko většího ocenění a privilegia, protože jako umělec světového jména bude mít koncert 17.listopadu - v den 25.výročí sametové revoluce v Československu - v proslulé newyorské CARNEGIE HALL! Jak známo, vystupovat na nejvýznamnějším kulturním pódiu světa je snem mnoha význačných hudebníků.

Z této pocty se můžeme radovat i my ze zdejšího československého společenství, poněvadž prof. Bláha se před svým newyorským koncertem zastaví zase „hu nás".

Bude vystupovat v kostele České misie

9415 Rochester Ave. Brookfield, IL 60513

v sobotu 15.listopadu 2014,

v 8.00 hod. večer

dar: 15.- USD.

Na programu bude mít stejná díla, jaká bude hrát v New Yorku. Jsou to hlavně skladby, které mu věnovali autoři jako třeba Tesař, Koshkin, Morel a Duarte. Zařadil také ELEGY od Štěpána Raka, kterou podle vyjádření samotného autora hraje Bláha lépe než on sám. Jinak víme, že prof.Bláha vyhrál 4 Mezinárodní kytarové soutěže, vyučuje kytaru na brněnské konzervatoři a je docentem hry na kytaru na Janáčkově akademii muzických umění v Brně. Je předsedou České kytarové společnosti o.s. a již přes 20 let pořadatelem Mezinárodního kytarového festivalu v Brně.

Srdečně zveme na vystoupení prof.Bláhy v kostele České misie. Velká účast ať je pro něho znakem, že oceňujeme jeho virtuozitu a procítěnou interpretaci všech skladeb, ale také skutečnost, že je zřejmě a vůbec prvním českým kytaristou, jemuž se dostalo pocty vystupovat v Carnegie Hall.

Každopádně přiveďme též své přátele, známé, zájemce a milovníky klasické kytary - i z řad Američanů. Ať po koncertu zazní mocné „Bravo"!

Eda Vedral

Program USA, Carnegie Hall - Weil Recital Hall, November 17, 2014, 8 p.m.

VLADISLAV BLÁHA, guitar

Czech Republic Program

Milan Tesař: *b. 1938, Czechia*	**Reflexion I, Reflexion II** *(dedicated to Vladislav Bláha, 2013)*
Jorge More l: *b. 1938, Argentina*	**Recuerdos de un viaje** *(dedicated to Vladislav Bláha, 2008)*
Leoš Janáček: *1851-1928, Czechia* *arr. Vladislav Bláha*	**Čekám tě (I am waiting for you)** **Sýček neodletěl** **(The Sparowbowl Did Not Fly Away)**
Nikita Koshkin: *1956, Russia*	**Usher Waltz** *(dedicated to Vladislav Bláha)*
Manuel de Falla: *1876-1946, Spain* *arr. Vladislav Bláha*	**Danza del molinero** **Pantomima** **La vida breve**
Antonín Tučapský: *1928-2014, Czechia*	**Sonáta** **Alegro veemente - Lamentando - Con moto**
Štěpán Rak: *b. 1945, Czechia*	**Elegy**
John W. Duarte: *1919-2004, GB*	**Moraviana, Op. 142** **Fantasia - In Zarazice - Ešče si ja** *(dedicated to Vladislav Bláha, 2003)*

Česká Misie v Chicagu srdečně zve všechny děti i dospělé na

MIKULÁŠSKOU BESÍDKU

v neděli 7. prosince 2014

v České misii sv. Cyrila a Metoděje
9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513

Sál bude otevřen od 11.30 dopoledne – hned po mši svaté
Bude možnost oběda a dalšího občerstvení.
V 1.30 odpoledne se v malém klubu promítá pohádka
Ve 2.00 odpoledne v kostele
PŘIJDE SVATÝ MIKULÁŠ S ANDĚLEM A ČERTEM

V prodeji budou

Balíčky vánočního cukroví.
Vánoční pohledy a české knihy.
Bude připravena bohatá tombola.

V programu vystoupí

Děti z České sobotní školy kardinála Josefa Berana,
které přednesou a zazpívají adventní pásmo.

Na závěr

bude svatý Mikuláš s anděly nadělovt dárky.
NENOSTE DĚTEM ŽÁDNÉ DÁRKY
Mikuláš bude všem nadělovat jednotné dárky sám.

Vstupné je dobrovolné.

Bližší informace podá
Mons. Dušan Hladík - Tel: (708) 255 5117, Mobil: (708) 533 1050

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050 (773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

České rádio v Chicagu

Vás zve k poslechu hudby z naší vlasti

na rádiové stanici 1450 AM

v neděli v 9.00 a.m.

a na Internetu

http://www.wcev1450.com

a stiskněte tlačítko SURFERS NETWORK

Czech voice of Cleveland

WHKW 1220 AM

WHKW 1440 AM

Sundays: 3.03 - 5.00 p.m. Cleveland Time

Sundays: 2.03 - 4.00 p.m. Chicago Time

Host: Joe Kocab

Listen on the Internet:

http://www.whkwradio.com

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road

Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Robert L. Cermak, President

Chicago Representatives

Loretta Moravecek 1-708-484-3162

Dolores Jacklin 1-630-968-1292

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken

Owner Director

In association with

Conboy's Westchester Funeral Home

10501 West Cermak Road

Westchester, Illinois 60154

Other Funeral Home locations available upon request

Direct Line: 773-910-3400

Chapel: 708-562-5900

e-mail:

marikbaken@sbcglobal.net

Continuing the Marik Family Tradition of Funeral service

Vděčná vzpomínka

Letos uplynulo již šest roků, kdy nás opustil na svátek Všech Svatých, 2008 ve věku 79 let

Rev. Josef Kadlec, S. J.

Skoro 30 let sloužil měsíčně pravidelné mše svaté pro exulanty v prostorách georgetownské univerzity v americkém hlavním městě, Washingtonu, D.C. Jeho kázání byla známa svou hloubkou a provázaností do současnosti. Nekompromisní jasnost jeho výkladů získala svého času značnou popularitu a nenechala nikoho na pochybách o Boží pravdě a z ní vyplývajícího směru pro lidstvo odvěků, stejně jako dnes.

Rodem Pražák, měl život výrazně ovlivněný komunismem. Nešlo-li to však v raném věku, stal se knězem v pozdním věku. Poznamenaný terorem nevolil pohodlí, když se mu nabízelo, ale vyplnění svého poslání. A tak se stal napřed lékařem, pak knězem a nakonec také bioetikem. Jeho přístup k okolí jako by byl stvořen pro činnost v tom prostředí, jak by na přípravu pamatoval Bůh sám.

Vzpomeňme a pomodleme se při této příležitosti za jeho českou oddanou duši a nezdolnou, neutuchající pravověrnost.

Za celou katolickou komunitu ve Washingtonu
Jaroslava a Josef Zolmanovi

Pošlete svým přátelům

vánoční blahopřání prostřednictvím Hlasů národa

Pro prosincové číslo je třeba zaslat do redakce text přání nejpozději do 22.listopadu
Cena za ¼ stránky je $ 40.00

Domácí vánoční cukroví se bude prodávat na Mikulášské besídce

V jakémkoli množství si je můžete též předem objednat

Volejte Marii 708 - 415 8793

HLASY NÁRODA

Máte již zaplaceno předplatné na rok 2015?

Vpravo nahoře na nálepce s Vaší adresou je měsíc a rok, kdy Vám předplatné končí

USA na rok – osobní odběr v kostele: 30.00 USD
USA na rok – poštou 1.třída:
30.00 + 20.00 poštovné = 50.00 USD
Kanada na rok letecky:
30.00 + 35.00 poštovné = 65.00 USD
(prosíme z Kanady posílejte šeky v US dolarech)
Ostatní cizina na rok letecky:
30.00 + 60.00 poštovné = 90.00 USD
Šeky pište pouze na: **Czech Mission**

Naše adresa:
Czech Mission
9415 Rochester Ave.,
Brookfield, IL 60513
Tel.: (708) 255 - 5117 Mobil: (708) 533-1050

Doporučte Hlasy národa svým známým!

Alpine BANQUET Haus

of Greater Chicago

Vás srdečně zve na

Silvestrovskou Zábavu

která se bude konat dne 31.Prosince 2014 od 7:00pm do 1:30am
v nové banketové hale na adrese

4550 W. Roosvelt Rd., Hillside IL 60162

Cena vstupenky

$120.00
na osobu

vstupenky si můžete
od 1. Října zakoupit v

Alpine Banquet House
11141 W. Roosvelt Rd.
Westchester, IL 60154
(708) 409-8640
www.alpinebanquethouse.com

O zábavu se budou starat
hudební skupina

AZYLL

&

DJ MIKE

vstupenka zahrnuje:

- **Premium Bar po celý večer -**

• • •

- **Předkrm Buffet -**
(shrimpy, tatarský biftek...)

• • •

- **Večeře o 8:30pm -**
(polévka, salát, filet mignon & lobster...)

• • •

- **Půlnoční přípitek -**
(šampaňské)

• • •

- **Půlnoční Buffet & Deserty -**
(guláš, slovenská kapustnica...)

• • •

- **Láhev Vodky & Vína na stole -**
(vodka Smirnov, víno červené & bílé)

• • •

- **Dekorační ozdoby -**
(klobouky, čelenky...)

• • •

- **Neplacené parkování -**
(parkování přes noc do druhého dne)

vstup jen v společenském oblečení

Pro potěchu duše

Co má větší cenu

Kdysi žil jeden dobrý a zbožný brahmín, který se živil jen almužnami věřících. Jednoho dne ho napadlo: „Půjdu prosit o almužnu oblečený jako chudý nedotknutelný."

Tak si kolem pasu uvázal hadr, jako to dělají párijové, ti nejchudší v Indii.

Ten den ho nikdo nepozdravil a nikdo mu nedal almužnu.

Vydal se na trh, do chrámu, ale nikdo na něj slovem nepromluvil.

Druhý den se brahmín oblékl podle své kasty - do bílého oděvu, hedvábného turbanu a vyšívané vesty. Lidé ho zdravili a dávali mu peníze pro jeho potřebu i pro chrám.

Když se vrátil domů, svlékl se, položil šaty na židli a hluboce se jim uklonil. Pak řekl: „Blaze vám, šaty! Blaze vám! Nejctihodnější na zemi jsou jistě šaty, nikoli člověk, který je nosí."

* * *

Cirkus, který postavili na kraji vesnice, začal při představení hořet. Klaun, už oblečený a nalíčený na své číslo, se rozběhl pro pomoc. Udýchaně dorazil na náves a začal prosit vesničany: „Pojďte honem na pomoc! Cirkus hoří!"

Ale lidé považovali šaškův křik za chytrý trik, kterým se snaží přilákat lidi na představení, a tak tleskali a smáli se až k slzám.

„Jestli ten oheň nezastavíme, přeskočí přes pole se zralou pšenicí až do vesnice!" Klaun marně volal a zapřísahal lidi, aby šli na pomoc, a marně vysvětloval, že to není žádný reklamní výstup ani trik, ale hořká skutečnost.

Jeho pláčem jen sílil smích a výkřiky: „Bravo!" „Jsi opravdový herec!"

Tak se oheň nerušeně šířil dál - shořel cirkus i celá vesnice.

Proč vidíme šaty, a ne lidi? Věříme kravatám, a nikoli myšlenkám. A mladí si často berou za manžela nebo za manželku šaty, a ne člověka...

Almužna

Je to už hodně dávno, co v Anglii jedna žena zachumlaná do roztrhaných šatů chodila po vsi od domu k domu a prosila o almužnu.

Štěstí jí moc nepřálo. Často na ni lidé ošklivě vyjeli, další na ni pustili psa. Sem tam se našel někdo, kdo jí hodil do klína plesnivé zbytky chleba a shnilé brambory.

Dovnitř ji pozvali jen dva staří manželé, kteří bydleli v chaloupce na samém konci vesnice.

„Posaď se na chvíli a zahřej se," pozval ji stařeček a jeho žena připravila hrnek horkého mléka a silný krajíc chleba. Zatímco žebračka jedla, prohodili s ní pár slov.

Druhého dne se ve vesnici stala mimořádná věc. Královský posel roznesl do všech domů pozvánky do královského paláce.

Nečekané a překvapivé pozvání obrátilo ves vzhůru nohama. Odpoledne už byly všechny rodiny vyšňořené do svátečních šatů a vydaly se na zámek.

Tam byli všichni uvedeni do hodovního sálu, nad kterým se tajil dech, a každý byl usazen na své místo.

Pak přišli livrejovaní číšníci a začali hosty obsluhovat.

Okamžitě se ozvalo nesouhlasné mručení a výkřiky špatně skrývaného hněvu. Číšníci jim totiž hbitě servírovali slupky od brambor, kameny, plesnivé zbytky chleba. Jen na talíř starých manželů, kteří seděli v koutku, přinášeli vybraná jídla.

Do sálu najednou vešla ona žena s roztrhanými šaty. Všichni oněměli.

„Dnes jste se dočkali přesně toho, co jste včera nabídli mně," prohlásila.

Shodila ze sebe sešlé oblečení a pod ním se zatřpytily zlatem vyšívané a drahokamy posázené šaty.

Byla to královna.

* * *

Jeden bohatý člověk přišel do ráje. Ze všeho nejdřív se šel podívat na trh a překvapeně zjišťoval, že je všechno zboží nabízeno velmi levně.

Hned vytáhl peněženku a začal si poroučet to nejkrásnější, co viděl.

Když měl zaplatit, podal andělovi, který tam prodával, plnou hrst velkých bankovek.

Anděl se na něj usmál: „Je mi líto, ale tyto peníze tu neplatí."

„Jak to?" užasl muž.

„Tady platí jen ty peníze, které byly na zemi darovány," odpověděl anděl.

Mysli na svůj kapitál na cestu do ráje.

Bruno Ferrero

Další příběhy pro potěchu duše, Portál 2008

Svědectví jedné matky

Klára Hrušovská z hnutí Modlitby matek vypráví svůj životní příběh

Rodiče mi při mém narození dali jméno Naděžda - naděje.

Klárou jsem se stala až po svém křtu jako konvertitka v 18 letech. Tato naděje a osobní zkušenost, že u Pána není nic nemožného, mi dává odvahu podělit se s Vámi o zážitek a zkušenost z katolických charismatických i dalších duchovních obnov, při kterých jsem v roce 2010 doprovázela své již dospělé dcery i nevěřící rodiče.

Musím však provést „malé" veřejné vyznání svého selhání matky, aby se ukázala veliká milost Boží, když se dokážeme odevzdat do jeho náručí.

Obě těhotenství jsem od počátku nepřijala s radostí.

Trvalo několik dnů, možná i týdnů než jsem se s tím tzv. smířila, protože přišla v čase, který se mně nehodil.

Měla jsem na začátku své profesní kariéry - a ta byla zejména prvním těhotenstvím náhle přerušena.

Starší dceru jsem málem nechtěně potratila, když jsem ještě mezi 3. a 4. měsícem těhotenství sjížděla na běžkách kopce kolem Ružomberka a právě zde jsem skončila předčasně v porodnici a poté na rizikovém těhotenství.

Do věku 6 a 4 let našich dcer jsem byla takřka vzornou manželkou a matkou na mateřské dovolené. Děvčata chodila do křesťanské školky, pravidelně na mše svaté, stýkali jsme se s věřícím společenstvím dalších maminek, společně jsme se modlili a dá se říci, že jsme byli šťastná katolická rodinka.

Pak však nadešlo rozhodnutí, že se vrátím do zaměstnání.

Jsem zvyklá dělat věci naplno, a tak se stalo, že ze vzorné manželky a matky jsem se stala profesně schopnou advokátkou. Pracovala jsem od časného rána do nocí.

Vymlouvala jsem se sama před sebou, že to dělám pro rodinu i ve službě pro druhé, tedy pro Pána.

Nakonec, spoustu věcí jsem udělala zdarma nebo za symbolickou odměnu, takže jsem byla na sebe dost hrdá, že jsem lepší než ostatní, tj. nevěřící kolegové.

Čím více mě druzí chválili, jaká jsem hodná a děkovali, jak jsem jim pomohla, o to více jsem byla na sebe a své profesní schopnosti hrdá – pyšná a o to více jsem pracovala, až jsem se stala workoholikem.

A o to více byla nešťastná má rodina.

Mladší dcera např. vstávala kolem 4. hodiny ráno, než jsem odešla do práce, aby mi řekla, že se jde na mě alespoň podívat a pozdravit mě.

Manžel samozřejmě nezvládl roli otce i matky, a tak se nenápadně u nás doma zabydlely hádky, nesvár a veliký nepokoj.

Vůbec jsme nepostřehli, že naše starší dcera je předmětem velmi drsné šikany od spolužáků, která fakticky trvala od chvíle, kdy se přihlásila asi ve druhé třídě ve škole na náboženství a spolužáci se jí posmívali „jeptiško".

Prošla si až do prvního ročníku na gymnáziu snad všemi stupni šikany, o kterých se píše a mluví, a my rodiče jsme to nevnímali.

Když jsem to v 1. ročníku gymnázia zjistila, přešla na jiné gymnázium. Ovšem byla v té době už velmi zraněná a své problémy v pubertě začala řešit opakovanými pokusy o sebevraždu.

Zase jsme to neviděli, protože jsme nebyli doma a dcerám jsme dostatečně nenaslouchali.

Mladší dcera převzala mou roli a své starší sestře se stala psychologem amatérem.

V době, kdy jsem zaznamenala, že přes všechen hmotný komfort, který jsme s manželem díky našim zaměstnáním mohli dětem dát, není rodina šťastná a žijeme si ve velkém domě fakticky každý sám pro sebe, bylo starší dceři 16 let a mladší 14.

V té době jsem se poprvé dozvěděla o Modlitbách matek.

Iniciovala jsem založení skupinky u nás v malé obci a začaly jsme se v počtu 5 - 7 maminek pravidelně scházet.

Nechtěly jsme být nikde registrované, a tak jenom podle návodu v brožurce Modlitby matek jsme se společně modlily.

Před 3 roky jsem se Boží náhodou seznámila na Katolické charismatické obnově (KCHO) v Brně s Růženkou Fialovou (koordinátorka hnutí v ČR) a velmi jsme se spřátelily. Jely jsme pak s několika maminkami na setkání maminek do Brna a tam se nastartoval proces postupného obrácení naší rodiny.

Když jsem Pánu opět a znovu odevzdala svůj život a vrátila se po několika letech bloudění opět na cestu s Ním, pokračovalo úžasné dobrodružství plné milostí a osobních zázraků, které jsem s Ním mohla prožít při své konverzi v 18ti letech.

Moje dcery mnohokrát slyšely mé vyprávění, jak mě Bůh oslovil a dal mi dar víry a jak jsem se ze zarputilé svazačky a kandidátky KSČ stala ze dne na den křesťankou, a co pro mě Bůh vše udělal, ale jak tomu už bývá, nevěřily tomu a říkaly: „Mami, to dělá Bůh jen pro tebe a kdo ví, zda si to nevymýšlíš nebo nepřibarvuješ".

Sice celou dobu dcery chodily do kostela, ale jejich víra nebyla živá a byla ve velké krizi, jak už to u mladých lidí bývá, pokud nemají společenství a neprožijí své osobní setkání s živým Pánem.

Jediné, co pravidelně konaly, byla účast na mši svaté v neděli a přikázaných svátcích.

Když mi konečně skrze Slova Písma došlo, že spasena budu ne jako advokátka a nikoli za dobré skutky, které při své práci konám, ale především jako matka a manželka, začala jsem se ale opravdu bát a také kát.

Došlo mi, že se budu zodpovídat, zda jsem dětem předala víru a co jsem pro to udělala nebo neudělala. Musela jsem si přiznat, že za více než 25 let mého křesťanského života se nikdo z mé nejbližší rodiny skrze má osobní svědectví o úžasné Boží lásce a modlitbách za jejich obrácení, nezměnil

a dar víry nepřijal. Uvědomila jsem si, že se nejprve musím změnit já a pak mohu doufat a prosit za obrácení, dar víry a milost spásy pro mé nejbližší.

Do loňského roku jsem kromě Katolické charismatické konference neměla žádnou jinou zkušenost s duchovními cvičeními a obnovou. Nadšení z charismatických obnov v podobě déle trvajících modliteb a pravidelného čtení Písma vždy trvalo několik týdnů a pak jsem se vrátila ke starému způsobu života, tj. rychle odbýt ranní modlitbu, pak celý den pracovat, sem tam nějaké střelná modlitba , večer přiběhnout upracovaná a unavená domů, svalit se k „odpočinku k televizi" a večer zase Pána odbýt nějakou rychlou modlitbou .

O loňské velikonoční neděli, když jsem si zpřetrhala vazy na kotníku a musela několik týdnů chodit s berlemi, jsem při mši svaté u televize prožila, jak nekonečně mě Bůh i přes všechna moje stále se opakující selhání miluje a dostala jsem sílu učinit rozhodnutí Ho bezpodmínečně následovat.

Začala jsem několikrát v týdnu chodit na mše svaté. Požádala jsem několik kněží, aby sloužili mše svaté za jednotlivé rody rodiny jak ze strany mé, tak manžela.

Pozvala jsem své nevěřící a rozvedené rodiče, aby se mnou jeli na konci května do Hejnic na duchovní cvičení s P. Anthonym – indickým misionářem působícím v Ugandě. Co následovalo na těchto duchovních cvičeních by vydalo na další samostatné svědectví, výsledkem Boží milosti je, že se při těchto cvičeních maminka obrátila, odpustila otci, že jí po 30tiletech manželství opustil a našel si jinou ženu, poprvé v životě si došla ke zpovědi právě na těchto cvičeních a v letošním roce jsem se stala při jejím biřmování její kmotrou.

Můj táta, který byl pokřtěn v husitské církvi, se v době mé konverze Pánu Bohu vysmíval, rouhal a víru mně zakazoval všemi možnými způsoby, si v Hejnicích poprvé v kostele poklekl, naučil se při vstupu do kostela se přežehnat , modlil se s námi růženec a přečetl celý Nový zákon.

Sice ještě nevyznal, že by uvěřil, ale je na cestě ...

Odjížděla jsem z duchovních cvičení jako největší dlužník, kterého Pán nesmírně obdaroval.

Když moje dcery viděly, co „udělala" tato duchovní cvičení s babičkou a dědou, tak obě dvě přijaly pozvání a jely po mnoha letech mého přemlouvání se mnou na KCHO do Brna.

Tady se ukázalo, jak rozdílný přístup a přijetí věcí má vliv na náš duchovní život. Mladší dcera jela jako účastník KCHO a starší jela pomáhat do týmu vedoucích pro dětskou konferenci.

Mladší dcera měla se mnou velký problém a vnímala jsem její nevraživost vůči mně za to, že jsem několik let nebyla pořádně doma a ona mě suplovala v roli naslouchající matky a prožívala všechny deprese své sestry a zachraňovala jí před pokusy sebevraždy atd.

A za to mě opravdu nesnášela.

Než se mnou vyjela na KCHO do Brna, tak mi svým svérázným způsobem jasně oznámila, že tedy obětuje několik dní prázdnin na této konferenci, ale ať laskavě nepočítám, že se mnou pojede ještě do Koclířova na duchovní cvičení s O. Jamesem Manjackalem, kam jsem nás v záchvatu velké zbožnosti a touze rychle napravit věci, které jsem pokazila, přihlásila .

Od začátku konference však mladší dcera pozorně naslouchala všem přednášejícím, byla nadšená z toho, jak každý z přednášejících se k jednomu tématu o milosrdném samaritánovi dokáže vyjádřit a pojmout toto téma různým způsobem a zejména úžasně prožívala modlitby chval.

Pak mi řekla, že je jí jasno, kdo je Bůh Otec i Syn, ale s Duchem svatým a jak se projevuje, že má problém.

V sobotu večer, když byly večerní modlitby za uzdravení apod., tak mě i mojí mamku, která za námi také dorazila, najednou chytla za ruku a já jsem věděla, že prožila odpuštění vůči mně.

Plakaly jsme v té chvíli všechny tři. Pláču i teď, když píši toto svědectví, protože není nic více uzdravujícího, než odpustit a přijmout odpuštění.

Když jsme jeli v neděli domů, tak se mě zeptala, zda vím, proč mě chytla za ruku.

Řekla jsem jí, že vím, že mi odpustila a že jí za to děkuji.

Starší dcera seděla za námi v autě a byla smutná, protože ona si svou konverzi a osobní setkání s Pánem jako ta mladší neprožila.

Byla vyčerpaná ze služby hlídání dětí a vůči Božímu Slovu uzavřená.

Než jsme přijeli domů, tak na dálnici jsme v autě míjeli dopravní nehodu, při které právě ve chvíli kdy jsme projížděli, přikrývali mrtvého řidiče.

Byl kousek od nás, viděli jsme krev i vrak vozidla.

Silně to na nás všechny tři v autě zapůsobilo, dojalo. Hned jsme se za něj začali modlit, ale já jsme pro slzy a dojetí, nemohla nic říkat. Tak se mladší dcera ujala modlitby a nic krásnějšího jsem do té doby z jejích úst neslyšela.

Pamatuji si tato její slova:

„Panno Maria, svěřujeme ti tohoto člověka. Má někde rodinu a ta bude teď velmi smutná z jeho ztráty. Ty, maminko naše, jsi jako matka prožila u kříže ty nejtěžší chvíle a víš, jaké to je, prosím Tě, potěš jeho příbuzné a dej jim naději, že se u tebe jednou potkají. Bože smiluj se nad jeho duší a odpusť mu."

Když skončila po chvíli modlitbu, tak jsme chvíli se starší dcerou nemohly popadnout dech, jak jsme byly v té chvíli sílou její modlitby zaskočeny a dojaty.

Starší dcera jí jenom řekla: „Kde se to v tobě vzalo?"

Mladší jí odpověděla: „Já nevím, prostě to tak přišlo..."

A já jsem jen tiše dodala, tak máš právě zkušenost s Duchem svatým.

A tak mladší dcera pochopila a prožila osobní a živé setkání s celou Trojicí Boží. Cestou jsme si uvědomili, že jedeme nadšené domů, kde ale bude naštvaný manžel, že jsme se někde flákaly a bude to pro nás zatěžkávací zkouška, abychom nepřišly o radost a pokoj, kterým jsme jely naplněné.

A tak jsme se s děvčaty po mnoha letech společně modlily za manžela, aby nás přijal v lásce a pokoji.

Bůh nás vyslyšel a manžel když slyšel svědectví o dceřině modlitbě a co prožila na KCHO, měl slzy v očích.

Závěrem našeho příjezdu domů bylo, že mě pozvala moje nevěřící sestra, která spoustu let trpí epilepsií a bydlí kousek od nás, ať ji přijdeme s mladší dcerou navštívit. Řekli jsem si, že jí nebudeme o KCHO vyprávět, abychom nedali příležitost ke sváru. Jenomže první co se nás zeptala, co jsme si přivezli z těchto cvičení.

Dcera jí na to řekla, co říkal náš pan biskup na závěr konference, ale moje sestra chtěla vědět, čím jsme naplněné a co pro nás tato obnova znamená.

Ona samozřejmě postřehla změnu v chování a postojích mých rodičů po duchovních cvičeních v květnu.

A tak po 25ti letech si vyslechla má vlastní sestra, která byla svědkem, jak mi táta vyháněl i fyzicky, náboženství z hlavy, a která vždy odmítala slyšet mé svědectví o tom, jak jsem uvěřila, tak si poprvé vyslechla , jak si mě Bůh k sobě přivedl. Setra je také na cestě hledání... Faktem zatím je, že více než rok neměla epileptický záchvat, a to poté, kdy jsme nechali sloužit mše svaté za jednotlivé rody i naše nenarozené sourozence, které mamka potratila. Těchto mší svatých se zúčastnila celá rodina.

Po KCHO v Brně jsem se dozvěděla, že do Ružomberka přijede P. Rufus – jeden z velmi známých světových exorcistů.

Uprosila jsem manžela, ať se mnou na tyto jednodenní exercicie jede, že je to takové symbolické, že právě v Ružomberku jsme o starší dceru skoro při mém lyžování přišli, tak jí pojedeme zase společně Pánu Bohu předat a společně požádat, aby jí Bůh dal dar přijetí jejího života, protože ona je stále sama se sebou velmi nešťastná a myšlenky na smrt jí stále provázejí.

Svědectví o této jednodenní evangelizaci by opět vydalo na další kapitolu.

Tolik jsem si přála, když se nad námi s manželem za naše děti P. Rufus modlil, aby tam starší dcera byla a měla možnost prožít sílu této jeho uzdravující modlitby. Netušila jsme v té chvíli, že mě Bůh, i když trochu jinak svým tajuplným způsobem vyslyší.

Obě dcery se mnou jely na závěr prázdnin na další duchovní cvičení s P. Jamesem do Koclířova.

Mladší připravená a otevřená, prožila opět cvičení ke svému duchovnímu růstu a setkání s Pánem.

Závěrem jejího obrácení bylo když Otec James se modlil nad každým z nás, že podobně jako mnozí další, upadla doslova do krátkého stavu naplnění Duchem svatým.

Starší dcera odcházela z kostela zklamaná, že zase nic neprožila.

Bylo mi jí to moc líto. Svědectví lidí uzdravených na místě z rakovin, včetně mého kolegy a duchovní cvičení s tímto knězem mělo na mé dcery velký vliv a dá-li Bůh těšíme se na setkání s ním na jeho velké evangelizaci pro Prahu počátkem října.

Mladší dcera měla loni po těchto duchovních cvičeních 17. listopadu kolem 18. hodiny večer těžkou autonehodu. Ve 100 km rychlosti dostala smyk, přerazila strom a zůstala přední částí vozidla zapíchlá do betonového náspu.

Vyvázla z ní bez zranění, jen auto odcestovalo do šrotu. Pánu Bohu díky za její ochranu a záchranu života. Přítomní hasiči a ostatní co vytahovali vozidlo z příkopu ani nevěřili, že to mohla přežít bez zranění.

Když jsem dojížděla do místa nehody a viděla svítící sanitku, hasiče a několik policejních aut a přicházela k sanitce, prožívala jsem jednu z nejhorších chvil svého života a jen jsem stačila vzdychnout Pane smiluj se. O to větší radost a vděčnost jsem mohla prožít, že Bůh ji zachránil. A dcera mi jako první slova v sanitce řekla: „ Mami to mě tady asi Pán nechal žít jednak za všechny ty tvé modlitby a duchovní cvičení a čas, který mu obětuješ i za tu mojí modlitbu za toho mrtvého, vid ?“

Když jsem loni absolvovala doslova nájezd po duchovních cvičeních od května do prosince napříč celou republikou, včetně 14ti denní poutě do Izrazele a letecké poutě jako poděkování sv. Otci za jeho návštěvu u nás do Říma, uvědomila jsem si, jak mi celou dobu té mé profesní honičky Pán chyběl a že budu muset strávit na kolenou a v modlitbách ještě mnoho chvil než odčiním těch několik let, kdy jsem modlitbu a tudíž vztah s Bohem zanedbávala.

Čas, který obětujeme Bohu v modlitbě, na duchovních cvičeních a na mši svaté, to je čas který je vnímán dnešním světem jako jedna z nejcennějších hodnot, není ztracen.

Naopak je to naše poděkování i naše oběť, které my můžeme dát Pánu Bohu za ta nekonečná obdarování a milosti, jimiž nás denně On sám občerstvuje a naplňuje.

A stonásobně se nám tato oběť, jak říká i Písmo svaté, vrátí.

Radost z obrácení maminky, mé mladší dcery a postupné uzdravování vztahů v rodině i znovuobnovení přátelství s Pánem je mnohem větší a naplňuje mě mnohem větším štěstím, než všechny vyhrané soudní spory a vydělané peníze. Zjistila jsem, že je jenom věcí mého rozhodnutí, kolik času chci Pánu dát a když to rozhodnutí svobodně učiním, Bůh sám už si k tomu cestu připraví a začne v našem životě i bez naší zásluhy zázračně konat.

Také odevzdání je věcí našeho rozhodnutí.

Pokud opravdu chceme, aby Bůh konal podle své vůle a nikoli té naší, musíme mu to my sami umožnit. Nesmíme Mu překážet v Jeho konání tím, že sice říkáme buď vůle Tvá, ale konáme svou a naše skutky neodpovídají našim slovům, protože to vlastně nemyslíme vážně a chceme, aby Bůh naši modlitbu vyslyšel tak, jak si to přejeme my.

Své svědectví bych ráda uzavřela opětovnou zkušeností s odevzdáním. Jsem přesvědčena, že k vyslyšení dojde až na základě našeho bezpodmínečného odevzdání. Starší dcera neprožila své osobní obrácení a setkání s živým Pánem. Byla se mnou letos v Koclířově na 3denním semináři P. Velly o Vnitřním uzdravení, ale neuzdravila se. Pokaždé jede na duchovní cvičení jako za trest.

Ve vzdoru a nepřijetí. Tomu také odpovídá, že než se připraví a otevře Božímu Slovu, duchovní cvičení končí a ona je sice v té chvíli otevřená naslouchat, ale už není komu.... Zatím jsem vždy jen v modlitbách prosila, aby alespoň na

tato cvičení jela. Letos jsem jí jen horko těžko přesvědčila, aby se mnou jela na pouť autobusem do WAHLSINGHAMU, kde bylo 25. Výroční od konání katolické charismatické konference a kde jsem slyšela, že dochází při modlitbách k velkým vnitřním uzdravením.

Starší dcera se bránila jet a co všechno vyzkoušela jen aby mě odradila na tuto obnovu jet. Dnes už vím, jak moc se náš nepřítel snaží, abychom se nedostali tam, kde může dojít k našemu uzdravení a osvobození. Každopádně tam jela se slovy, že to každému znepříjemní a už tam vícekrát nebude chtít jet.

První tři dny se jí opravdu dařilo to znepříjemnit – především mně. Nebyla jsem schopná vnímat přednášky a soustředit se a ponořit do modliteb, protože jsem stále sledovala, kde je, zda naslouchá a jak to prožívá či spíše neprožívá.

Neposlouchala jsem, když mi všichni kolem říkali, dej jí čas, nelámej to přes koleno, odevzdej to... Byla jsem na ni velmi naštvaná, že je tam P. Rufus, modlí se nad ní a s ní to nic nedělá. Žádné přijetí, žádné naplnění. Dcera se doslova všem uzdravujícím modlitbám bránila.

Je zde P. Boshabora, úžasný kněz z Ugandy, obdařen mnoha charismaty, mimo jiné psali o něm svědectví, že Bůh skrze jeho modlitby vzkřísil z mrtvých několik lidí.

Modlí se nad některými a oni prožívají před našimi zraky uzdravení, jsou to velmi silné chvíle s Pánem a jeho uzdravující mocí. A dcera která vidí, co se tam děje, stále se brání.

Máme osobní setkání s doktorkou Glorií Pollo, autorkou knihy Stála jsem u bran nebe a pekla, v níž líčí své prožitky z klinické smrti a jejíž přednáška je také velmi silná a dcera je u všeho v opozici a tváří se, že jsme se všichni asi zbláznili. Ti, kdo ví, s jakým očekáváním jsem ji donutila do Anglie jet, mě povzbuzují a stále říkají, neboj se to přijde...

Buď trpělivá.

Proč jsem je neposlouchala ? Jednak mi bylo dcery moc líto, z toho jejího věčného souboje s Pánem Bohem, na místo přijetí Jeho přátelství a spolupráce.

Chtěla jsem si prosadit svou vůli, aby se konečně v čase mnou k tomu určeném obrátila i ona, abych měla „z krku" dalšího člena rodiny a já jsem se zbavila té mé bolesti z jejího trápení a ustavičného strachu o její život.

Ve středu mi to konečně došlo, že když ji neodevzdám, když neodevzdám svou bolest i strach, nedávám ani jí ani Pánu Bohu svobodu, aby mohli společně konat.

Hned za darem víry, děkuji denně kromě jiného za dar svobody, ale jaksi u vlastní dcery, jsem si stále kousek té její svobody chtěla nechat. Nedala jsem jí důvěru a měla jsem strach, zda ji Bůh opravdu uchrání před ní samou, když ona s Ním nechce spolupracovat.

Ve středu jsem si řekla, že musím dát Bohu úplně dětskou důvěru, že On také nechce, aby se věčně trápila, ale je dospělá (22 let) a musí jít už tou cestou sama a já ji musím jen doprovázet modlitbou. Vždyť to máme v brožurce Modliteb matek napsané. Každý týden se to modlíme, ale ten skutek, to faktické konání, to je problém....

Když jsem opravdu v důvěře řekla Pánu : „Tady ji máš, já už nemohu,", tak ještě ten den, začal opravdu Pán konat.

Dcera šla bez mé intervence na místo a k lidem k tomu speciálně pověřeným na modlitbu za uzdravení. Zdáli jsem sledovala, jak se nejprve zle chechtá a jakoby vysmívá. Pak začne trhat hlavou a poté má v křeči a trhavých pohybech celou horní část těla a poté následuje dlouhotrvající srdceryvný pláč.

Stojí kolem ní několik lidí, drží ji, aby si neublížila a já se jen mohu zdáli připojit modlitbou za její uzdravení a osvobození. Dcera se vždy na veřejnosti velmi kontroluje, aby si neudělala ostudu, neprojevuje své city a projevit se pláčem a jakýmsi „svíjením", to považuje za vrchol vlastní slabosti, ke které se nemůže snížit. Když po cca 45 minutách opouští prostor před vystavenou Nejsvětější svátostí oltářní, tedy živě přítomným Pánem, je nám všem přihlížejícím jasné, že prožila něco mimořádného. Vypráví nám, že křeče v obličeji, když se téměř dusila a trhala sebou tak, že si málem zlomila vaz, jsou natolik nepříjemné a hlavně to prožití obrovské samoty a strachu, že se z toho nedostane, že jako by upadla do nějaké černé díry, kde cítí úplnou prázdnotu a tak tento pocit že je strašný. Pak ale cítí, jak se jí někdo dotkl, že na to vše není sama a jakmile jí tam při modlitbě kdosi objal a konejšil, dostavil se velmi příjemný stav, který jí umožnil všechnu bolest v pláči odevzdat... Na tyto modlitby pak docházela až do soboty.

Na zpáteční cestě v autobuse jsme byli vyzváni, abychom kdo chce podali svědectví. Když jsme překročili státní hranici a zazpívali velmi emotivně státní hymnu česko-slovenskou, protože s námi na pouti byli také Slováci, která byla spíše v té chvíli jakousi modlitbou za naše národy, které také potřebují uzdravující modlitby, neboť je mezi námi je hodně zranění a neodpuštění, tak tyto hymny, dodaly dceři odvahu, aby nám všem sdělila, že jela do Anglie z donucení, že prožívala velkou krizi víry, zda Bůh je či není, že mezi spolužáky, kteří nevěří a dobře se jim daří, začala pochybovat zda má význam a smysl v Něho věřit, ale teď už ví, že JE... a jakmile vyřkla, že už věří, že Bůh JE, poté se před celým autobusem rozbrečela.

Plakali jsme všichni... Žasnu nad tím, k jaké názorové proměně během toho uplynulého měsíce od jejího návratu u ní došlo.

Musíme ale počítat s jednou věcí, z jedné strany dostaneme obdarování, ale z druhé strany přijdou pokušení a čím více se otevřeme Bohu, tím více na nás zlo útočí. Když si tohoto souboje o nás a naší spásu jsme vědomi, můžeme se bránit. Začneme být vnímavější k tomu, co se děje okolo nás i v nás.

A nejlepší obranou v každé situaci je CHVÁLA našeho BOHA, DÍKY a úplné odevzdání v důvěře, že jsme Boží děti a tedy na straně Vítězné. Tak v modlitbě a naději, že skrze jednoho opravdu věřícího přijde spása do celého jeho domu zakončuji své poněkud delší svědectví.

Klára Hrušovská

Zpravodaj hnutí Modlitby matek, září 2011

Malá Arabka – blahoslavená Maria od Ukřižovaného Ježíše (2)

Blahoslavená Maria od Ukřižovaného Ježíše měla mystické zážitky a nosila na těle stigmata – stejné rány, jaké byly způsobeny Kristovi. Zázračným způsobem prožila mučednictví za víru. Jako mladá dívka složila slib čistoty a v 21 letech vstoupila do karmelu v Pau. Celý její život byl plný neuvěřitelných Božích darů, ale základem její svatosti byla pokora.

V srpnu roku 1870 sestra Maria spolu s dalšími pěti sestrami odjela do Indie na misijní pracoviště v Mangalore. Na lodi během plavby zemřely tři sestry.

V Mangalore

Po příjezdu do kláštera v Indii prožila sestra Maria dobu naléhavých pokušení. Satan se jí ukazoval v podobě různých svatých a ponoukal ji k tomu, aby opustila klášter a vdala se. Sestra Maria vždy odhalila jeho přítomnost a znamením kříže ho zahnala. Říkala sestrám: „Pán Bůh dopouští pokušení jenom proto, abychom mohli růst. Nenechte se odradit, nejste přece anděly. Sama od sebe nemůžu nic kromě hříchu, ale Bůh ve mně může učinit veliké věci." Zklamané sebou samými vybízela k důvěře v nekonečné Boží milosrdenství: „Lidem, kteří mají zkroušená srdce, lidem pokorným a poctivým Bůh vždy odpouští všechny hříchy."

První řádovou profesi složila sestra Maria 21. listopadu 1871 v kapli kláštera v Mangalore. Po složení řádových slibů v extázi ukázala na Nejsvětější svátost a ve vytržení zvolala: „Hle, Láska!" Když se jí poté ptali, co je třeba dělat, aby dokázali Ježíše milovat tak jako ona, sehnula se, zvedla ze země smítko prachu a řekla: „Je třeba se stát maličkým jako ten prach."

Dalšího dne požádala matka představená sestru Marii, aby jí odhalila celý svůj vnitřní život. Sestra Maria odpověděla, že to je tajemství určené pouze zpovědníkovi. Představená se domnívala, že odmítnutí poukazuje na působení zlého ducha. Podpořil ji i místní biskup Efrem. A tak začali sestru Marii přesvědčovat, že to jsou iluze, že její extáze a stigmata jsou satanovým dílem. V únoru roku 1872 biskup Efrem informoval sestry v karmelu, že stigmata a extáze sestry Marie je třeba brát jako dílo démona nebo chorobné představivosti. Útočili na ni, aby se zřekla všech dosavadních mystických zážitků. Zkoušeli ji o tom přesvědčit, zakazovali jí vstup do chóru na společnou modlitbu sester, dávali jí menší porce jídla. Sestra Maria přijímala s pokorou všechna rozhodnutí představených, rovněž také to, že musí projít exorcismy. Přestože exorcismus očekávané výsledky nepřinesl, představená dále naléhala na sestru Marii, aby nezůstávala na špatné cestě. Byla to pro ni doba obzvlášť citelného trápení.

V průběhu jednoho zjevení jí Ježíš objasnil smysl tohoto utrpení: „Má dcerko, jsi podobná vinnému keři. Pohleď, jak pracuje vlastník vinice, jak se o vinný keř stará: kypří půdu kolem něho. Půda, to je tvoje tělo: Já čistím vinný keř utrpením. Aby vinný keř mohl přinést hodně plodů, vlastník vinice ořezává špatné větvičky a čistí ty dobré. Já rovněž využívám pokušení, pokořování, opovržení, abych očistil svůj vinný keř, a odtínám špatné a nepotřebné větévky: pýchu a přirozenost, které musí odumřít. Vlastník vinice nepracuje zadarmo, On s nadějí očekává ovoce. (...) Dávejte pozor, je třeba přinášet ovoce. Pán vytíná stromy, které ho nenesou, hází do ohně stromy špatné a zasazuje jiné. Snášej zkoušky, pokušení, utrpení, těžkosti, odpor, osamocenost. To všechno očišťuje špatnou půdu a připravuje ji na přijetí mé milosti." Jindy jí Ježíš pověděl: „Myslíš si, že jenom ty trpíš? Já trpím mnohem víc než ty, zvedám tíži všech vašich hříchů." Jednoho dne sestra Maria uslyšela během modlitby hlas: „Bůh je v srdci člověka skrytý jako semínko v ovoci, jako pět jadérek v jabíku. Je tam ukrytý s tajemstvími umučení, které symbolizuje těch pět jadérek. Bůh trpěl a je třeba, aby i člověk trpěl, ať chce, či nechce. Jestliže trpí z lásky ve sjednocení s Bohem, bude trpět méně a bude mu to počítáno za zásluhy. V hlubině jeho srdce je oněch pět jadérek, která vyklíčí a přinesou hojný užitek, ale pokud člověk bude vzdorovat, bude trpět ještě víc a bez jakékoliv zásluhy." Sestra Maria porozuměla, že to, co je v životě na zemi nejkrásnější, je přijímání a obětování každého utrpení Ježíšovi.

Sestra Maria nazývala poslušnost vůči Bohu křídly řeholní duše. Objasňovala sestrám, že „poslušnost je pro duše tím, čím jsou pro ptáka křídla. Běda člověku, který všechno nevěnuje poslušnosti: svoje touhy, vůli, to všechno, co se mu líbí. Jestliže nebude schopen takové oběti, nikdy nespatří Boha. Duše, která Boha poslouchá, je poslušná představených – taková duše je královnou pokoje a radosti. A duše, která neposlouchá Boha, není poslušná vůči představeným a je královnou zmatku a nepořádku."

Podle rozhodnutí vyšších představených sestra Maria opustila Mangalore 23. září 1872 a vrátila se do mateřského kláštera v Pau ve Francii.

Znovu v Pau

Po příjezdu do karmelu v Pau sestra Maria prosila, aby mohla být sestrou určenou pro nejvšednější práce. Ve společenství sester ji přijímaly normálně. Představené nebyly varovány předem, pokud šlo o její mystické dary.

Jednoho dne během modlitby sestra Maria uslyšela hlas, který vycházel z nádherného světla: „Chceš-li Mne hledat a jít za Mnou, vzývej světlo, to znamená Ducha Svatého, který osvítil mé učedníky a který osvěcuje všechny národy, jež Ho vzývají. Kdokoliv bude vzývat Ducha Svatého, najde Mne. Jeho svědomí bude jemné jak polní kvítek. Bu-

de-li to otec nebo matka, v jeho rodině zavládne pokoj. Kněží, kteří budou jedenkrát měsíčně sloužit mši svatou o Duchu Svatém, Mě uctí. A každý, kdo se jí zúčastní, obdrží dary Ducha Svatého, bude naplněn světlem a pokojem. On vyléčí nemocné, probudí ty, kteří spí."

Sestra Maria Ježíše tak milovala, že když někdo v její přítomnosti vyslovil jeho jméno, upadala do vytržení a extáze. Dne 22. června 1873 byly sestry svědky neuvěřitelného jevu levitace. Matka představená spolu se sestrou novicmistryní si všimly, že sestra Maria chybí u večeře. Vyšly na zahradu a spatřily, jak se sestra Maria vznáší nad vzrostlými lípami a volá ve vytržení: „Ó Lásko!" Levitace – jev, kdy se tělo vznáší ve vzduchu navzdory zákonu gravitace – byla údělem mnoha svatých. Je to naprosto zřejmý projev přiblížení se člověka k Bohu. Vystrašená matka představená pobídla sestru Marii, aby okamžitě sestoupila na zem. Když řeholnice klesala, jeden její sandál se zachytil a visel na nejvyšší větvi lípy. Když byla sestra Maria v extázi, neuvědomovala si, že levituje. Když se vrátila do normálního života, s udivením si povšimla, že její sandál visí na vrcholku lípy, a ptala se, jak se to mohlo stát.

Během některých extází sestra Maria nádherným zpěvem vychvalovala nevyslovitelnou Boží dobrotivost, lásku a milosrdenství. V průběhu jiné promlouvala: „Všichni spí! A na Boha tak dobrého, tak velikého, tak hodného velebení zapomínají. Nikdo na Něj nemyslí! Oslavuje Ho příroda, nebe, hvězdy, stromy, rostliny, všechno Ho oslavuje. Člověk Ho má také oslavovat, a on spí! Rychle, rychle, probuďme vesmír! Pojďme oslavovat Boha, zpěvem Mu vzdávat díky! Svět spí, pojďme ho probudit!" Jindy zase mluvila se slzami: „Ježíše neznají. Ježíše nemilují. Jeho, tak plného dobroty a vlídnosti. Jeho, který učinil pro člověka všechno."

Základem svatosti sestry Marie nebyly neobyčejné mystické dary, ale pokora. Takto o ní mluvila: „Svatost, to není modlitba ani vidění, zjevení nebo schopnosti vychvalovat se, ani žíněné roucho, ani pokání, ale pokora a přísný řád. Pokora je pokoj! Pokorná duše je vždycky šťastná. Pokorné srdce je nástrojem, kalichem, který obsahuje Boha! Pokud se duše, které se cvičí v mnoha ctnostech, nesnaží, aby dosáhly pokory, nebudou nikdy Ježíšovi milé. Zatímco ty, které se budou cvičit v pokoře, i kdyby mnohem více hřešily, naleznou u Boha milost. Pán říká: »Duše skutečně pokorná učiní více zázraků než dávní proroci.«" Ve světle Ježíšovy lásky mohla sestra Maria spatřit celou svoji nicotnost, proto jí byly lhostejny všechny chvály, kritiky a pomluvy. Říkala: „Jsem tím, čím jsem před Bohem. Jsem samý hřích, ubohost, nevděčnost. Můj Bože, prokaž mi své slitování!"

Jenom pokorný člověk má čisté srdce, celé oddané Bohu, a tehdy se podílí na nezničitelné radosti zmrtvýchvstání. Sestra Maria toužila po tom, aby si toho byli všichni vědomi, proto je přesvědčovala: „Člověče, těš se a raduj, protože tvým pokladem je Nejvyšší! Buď hrdý na to, že máš tak velikého Boha! Pokud budeš ještě více milovat to, co je stvořené, než Boha, který to stvořil, tehdy se tvoje láska promění v temnotu. Miluj celým srdcem Boha, který stvořil všechny věci, a tvoje láska se promění ve světlo!"

Sestra Maria radila: „Jestliže děláte něco pro Ježíše, dělejte to s celým nasazením. On nemá rád poloviČatost. Duše, která Mu nedává všechno, je jako vlažná voda, kterou Ježíš vyplivne ze svých úst. (...) Ten, kdo Ježíšovi nedaroval svoji vůli, neudělal nic."

Po návratu z Indie do Pau řekla sestra Maria matce představené, že ji Ježíš volá do Betléma, protože si přeje, aby tam vznikla karmelitánská kongregace. Tvrdila, že do tří let odjede spolu s dalšími sestrami do Betléma, aby tam založily novou karmelitánskou rodinu. Představení zpočátku nepřikládali žádnou váhu jejím proroctvím, ale sestra Maria na to stále naléhala a připomínala, že to je Ježíšova prosba i vybídnutí.

Když viděla, jak jsou představení skeptičtí, řekla sestra Maria Ježíšovi: „Na důkaz, že je to tvá vůle, aby v Betlémě vznikl karmel, učiň, aby tento suchý list pelargonie zapustil kořeny." Za krátký čas mohly všechny sestry vidět, jak z uschlého lístku vyrostla překrásná pelargonie. Založení nového

Bl. Maria od Ukřižovaného Ježíše s Bertou Dartigauxovou v karmelu v Pau

karmelitánského kláštera v Betlémě však zůstávalo pořád nesplnitelným snem. Nebyly prostředky, nebyl pozemek, ale především chyběl souhlas Apoštolského stolce.

Pro Boha však není nic nemožné. Během adorování Ježíše Krista v Nejsvětější svátosti obdržela paní Dartigauxová z Pau vnitřní vnuknutí, že má darovat prostředky na nový klášter v Betlémě. Vypravila se tedy za matkou představenou a sestrou Marií a o všem jim pověděla. Sestry svěřily tento problém biskupu Lacroixovi, který po dlouhém váhání zaslal do Vatikánu prosbu o povolení založit nový karmelitánský klášter. K údivu všech poslal blahoslavený Pius IX. velmi rychle dekret, jímž ustanovoval karmel v Betlémě. V květnu roku 1875 už byly všechny formální záležitosti zařízeny.

Tato skutečnost utvrdila biskupa Lacroixe v přesvědčení, že sestra Maria, která se sama označovala za „malé nic", byla obdařena mimořádnými mystickými dary a charismaty. Biskup o tom promluvil na setkání s kněžími své diecéze, kteří zase jeho názor sdělili věřícím ve svých farnostech. Lidé začali houfně přicházet do karmelu v Pau, aby se tam setkali s pokornou řeholnicí. Sestra Maria poslechla vybídnutí matky předsta-

vené a v klášterní hovorně se věnovala lidem, kteří potřebovali duchovní oporu. Uskutečnila se tam tehdy mnohá zázračná obrácení.

Cestou do Betléma

Přiblížil se čas odjezdu do Betléma. Sestra Maria společně s devíti sestrami a s donátorkou paní Dartigauxovou opustily Pau 20. srpna 1875. Cestou se zastavily v Lurdech.

Když loď proplouvala úžinou Bonifacio, sestra Maria nadšená tou krásou promluvila: „Jak je to nádherné, ale jak nekonečně krásnější musí být Bůh, který to všechno stvořil! Pane, Bože zástupů, jak jsi veliký!"

Celá posádka na lodi se těšila z přítomnosti sestry Marie, malé, skromné řeholnice, která každému věnovala pozornost a povzbuzující slovo. Promlouvala k námořníkům o nutnosti modlitby a o pomíjejícnosti pozemského žití. Naslouchali jí s velkou úctou. Když mluvila o Bohu, byla její slova naplněna žárem lásky a padala do hlubin lidské duše. Těšila v trápení, ubohým vracela radost ze života, pochybujícím pevnou víru a naději. Po setkání s ní se každý cítil silnější a lepší. Měla odvahu mluvit pravdu, protože „Pán Bůh nechce pochlebování". Ti, s nimiž rozmlouvala, od sestry Marie přijímali pro ně nejednou bolestnou pravdu, protože věděli, že je vedena nesobeckou láskou.

Dne 3. září 1875 se loď na tři dny zastavila v Alexandrii. Právě na tomto místě před 13 lety prožila sestra Maria mučednictví víry. Útočník jí podřízl hrdlo, protože rozhodně odmítla vzdát se víry v Ježíše Krista a přejít k islámu, a Bůh ji zázračným způsobem vrátil k životu.

Loď 6. září připlula do Jaffy. Ještě téhož dne odjely sestry do Ramalláhu a dalšího dne do Jeruzaléma. Tři dny putovaly po nejpamátnějších místech toho svatého města.

Když se 24. října dostaly do Betléma, šly se nejprve pomodlit do jeskyně Narození Ježíš Krista. Byly tam uctivě uvedeny a přivítány jeruzalémským patriarchou, představiteli francouzského státu a všech obyvatel. Poté byly v procesí uvedeny do provizorního kláštera, kde měly rok bydlet. Sestry chtěly co nejdříve zakoupit vhodné místo, kde by byl vybudován klášter. Několik let předtím při svém zjevení ukázal Ježíš sestře Marii pozemek pro budoucí klášter v Betlémě a řekl, že to je místo, kde Panna Maria naposled odpočívala na cestě do místa jeho narození. Bylo to na hoře, která se také nazývá horou Davidovou, protože se zde nachází jeskyně, kde byl David pomazán na krále. Tento prostor byl v držení několika muslimů a nekatolických křesťanů. Množily se problémy spojené se zakoupením pozemku. Podle Ježíšova příslibu se měli sami vlastníci toho území obrátit na sestry s prosbou, aby ho koupily. A právě to se po několika dnech stalo. Celá transakce proběhla bez problémů. Sestry se staly majitelkami velkého pozemku. Ježíš sestře Marii rovněž ukázal architektonický projekt celého kláštera, podle nějž byl potom vystavěn.

Klášter v Betlémě

Protože sestra Maria mluvila arabsky, matka představená ji pověřila, aby se starala o pracovníky a dozírala na stavbu kláštera. Jedním ze zaměstnanců byl mladý člověk, který opustil křesťanství a přešel k islámu. Sestra Maria si povšimla jeho nepřátelského a nedůvěřivého pohledu. Začala mu vyprávět o lásce k Ježíšovi. Její postoj ho natolik zaujal, že jí otevřel své srdce a vyznal se ze zločinu, který spáchal. Šel ke zpovědi, slavnostně odvolal svůj akt odpadnutí a přijal Nejsvětější svátost. Všichni byli svědky zázračné proměny, kterou v něm Ježíš způsobil.

Sestra Maria říkala svým spolusestrám, že „Pán Ježíš nesnáší obojakost, ale miluje opravdové srdce. Opravdového člověka Bůh miluje, a i kdyby se dopustil mnoha hříchů, Bůh mu dá světlo, aby se vrátil; avšak na pokrytce Bůh nemůže hledět, třeba by měl veškeré zdání svatosti, nebude Bohu milý tak jako člověk poctivý se všemi svými nedokonalostmi."

Sestra Maria se nejvíc bála hříchu, pociťovala k němu odpor. Toužila celým svým srdcem, aby všichni lidé milovali Boha. Chtěla lidská srdce zapalovat láskou k Ježíši, a ta láska byla nerozlučitelně spjatá se zamilováním si kříže, který je znamením lásky „až do konce". Toužila odpovědět na Ježíšovu lásku láskou, tím, že na sebe vezme utrpení kříže. Byla povolána ke zvláštní účasti na jeho utrpení za spásu hříšníků. V Betlémě dosáhlo její společné utrpení s Kristem vrcholu. Nejvíc trpěla, když byla svědkem – díky milosti bilokace – pronásledování a zločinů páchaných na křesťanech v nejrůznějších koutech světa. Pán Bůh dal sestře Marii možnost účastnit se těch tragických událostí v místech vzdálených stovky či tisíce kilometrů. Zachovalo se hodně zápisků na toto téma. Citujeme jeden z nich, z 28. ledna 1877: „Včera večer jsem viděla, že daleko odtud se připravuje masakr křesťanů. Byla jsem zděšena. Křesťané byli uvědoměni, ale nestačili utéct. Viděla jsem masakrování. Srdcervoucí křik, volání o pomoc, ale nikdo jim nemohl pomoci. Bylo to strašné."

Sestra Maria podávala podrobné zprávy o mučednictví některých misionářů v Číně a na dalších misijních územích. Například okamžitě po mučednictví patera Baptifaulta v Yunnanu v Číně 14. září 1874 podala sestra Maria zprávu o této události otci biskupu Lacroixovi. Když za několik měsíců poté biskup v časopise *Univers* četl oficiální relaci o tomto mučednictví, přesvědčil se, že se to líčení dopodrobna shodovalo s informacemi sestry Marie. Všechno pokořování, pomluvy a lži, které lidé zlé vůle zaměřovali na církev, způsobovaly obrovské utrpení sestře Marii, která se cítila být živým údem církve. A víme, že církev, to je Kristus a my všichni, ubozí hříšníci, kteří potřebují jeho milosrdenství.

Roku 1876 se o velikonočním postu sestře Marii znovu otevřela stigmata v srdci, na hlavě, na nohou i na rukou. Byly to krvácející rány, znamení obzvláštního společného utrpení s Ježíšem za spásu hříšníků. Právě tehdy došlo k jejímu mystickému zasnoubení s Ježíšem. Sestra Maria to vysvětlovala: „Když nás Bůh povolal k životu, daroval nám svobodnou vůli. Ten, kdo věnuje svoji vůli Bohu Stvořiteli, dostane prsten jako znak zasnoubení s Bohem. To je vrchol všeho, čeho je možné zde na zemi dosáhnout. Je to prsten svatební!"

Sestra Maria byla přesvědčena o své velké hříšnosti. Byla pokorná, protože žila v pravdě. Říkala: „Můj Bože, jsme něčím tak maličkým! Jak může člověk sobě připisovat dobro? Přes všechny moje nevěrnosti mě Bůh miluje a zachrání mě jenom svým milosrdenstvím."

Výstavba nového kláštera postupovala velmi rychle. Už od 21. listopadu 1876 bydlely sestry karmelitánky ve svém novém sídle na hoře Davidově. Patriarcha tam sloužil první mši svatou. Sestra Maria viděla, jak během ní mnoho duší přešlo z očistce do nebe.

Poslední etapa

Sestra Maria toužila po nebi. Čekala na smrt jako na hodinu svého vysvobození. Modlila se: „Uspiš, Pane, chvíli mého odchodu. Toužím po Tobě! Jsem jako dítě, kterému se ztratil otec, a ono ho běží hledat. Jsem jako ptáček uvězněný v kleci. Otevři mi dveře, abych se mohla rozletět za Tebou!"

Radila sestrám: „Na cestě, kterou jdeme, dávejme pozor, aby nás nepřítel neobelstil. Dělejme často znamení kříže. Říkám vám to, o čem mě často poučuje Pán. Když přichází pokušení, ať jste kdekoliv, poklekněte před Pánem. Řekněte: »Pane, odříkám se satana, jeho díla, chci jenom tvého Ducha.« Když nevíte, co je dobré a co je zlé, řekněte v hloubi srdce v pokleknutí: »Pane, odříkám se satana, jeho díla, jeho náklonnosti, chci jenom Tebe a tvého Ducha.« Uvidíte, že se vám vždycky podaří zvítězit, pokud zachováte věrnost těmto slovům, protože vám budou často uštědřovány údery a rány."

Na jaře roku 1878 se matka představená spolu se sestrou Marií a další sestrou vydaly do Nazareta, aby tam zakoupily pozemek pro nový karmel. Když byly řeholnice na cestě, ukázal Pán Ježíš sestře Marii místo, kde Ho potkali dva jeho učedníci po zmrtvých-vstání a poznali Ho podle lámání chleba (srov. Lk 24,29-32). Pozdější archeolo-gické vykopávky potvrdily, že to je sku-tečně vesnice Emauzy, o níž čteme v evangeliu.

Po návratu z Betléma sestra Maria znovu plnila svou povinnost při kontrole stavebních prací. Když šla 22. srpna 1878 po schodech a nesla pracovníkům pití, zakopla a spadla, při tom si zlomila levé rameno. Krátce nato se objevila gangréna. Byla si vědoma toho, že brzy zemře. Řekla sestrám: „Jsem na cestě do nebe, touha mého života se zanedlouho vyplní. Půjdu k Ježíšovi." Dne 26. srpna 1878 se naplnilo její největší životní přání. Sestra Maria odešla k Pánu. Měla 33 let. Před smrtí se vyzpovídala, přijala svátost nemocných a Nejsvětější svátost. Své utrpení obětovala za církev, za Francii a za karmel. Během agonie zvolala: „Jako laň touží po vodních bys-třinách, tak prahne má duše po tobě, Bože!" (Ž 42,2) Ve chvíli smrti její tvář ztuhla s výrazem vytržení a radosti ze setkání s Kristem. Na jejím těle byly vidět rány stigmat a v jejich místech bylo tělo průzračné.

Pohřeb sestry Marie se konal 27. srpna. Účastnily se ho obrovské zástupy lidí. Toho dne bylo nad karmelem vidět duhu se zelenou korunou uprostřed a v karmelitánských klášterech v Betlémě a v Pau byla cítit stejná nádherná vůně, jakou bývala někdy obklopena sestra Maria, když tam bydlela.

Sestra Maria Baouardy od Ukřižovaného Ježíše (Malá Arabka) byla beatifikována 13. listopadu 1983. Svatý Jan Pavel II. řekl během homilie: „Opravdová moudrost a rozumnost předpokládají postoj »prosťáčka« chápaný jako podřízenost Duchu Svatému. Jenom ten umožňuje poznání v Synu, skrze Syna i se Synem, tajemství Otce, která zůstávají ukryta před moudrými a rozumnými tohoto světa, zaslepenými hloupostí a pýchou (srov. 1 Kor 1,18–21). (...) Celý život té mladé Arabky, plný neobyčejných mystických darů, byl – ve světle Ducha Svatého – uvědomělou a neodvolatelnou odpovědí na povolání ke svatosti, čili odpovědí na onen věčný plán spásy (...), který byl připraven pro každého z nás prostřednictvím Božího milosrdenství." Díky jejím přímluvám u Boha se stávají početná zázračná uzdravení a obrácení.

Blahoslavená Maria od Ukřižovaného Ježíše, vyprošuj nám dar čistého a pokorného srdce. Uč nás přijímat každé utrpení a obětovat je i s naší vůlí Ježíšovi.

P. Mieczysław Piotrowski TChr
Z Miłujcie się! 2/2014
Překlad podle Světla 30-31/2014

Žalm 42

Jako laň prahne po vodních bystřinách,
tak prahne má duše po tobě, Bože!
Má duše žízní po Bohu, po živém Bohu:
kdy už smím přijít a spatřit Boží tvář?
Mé slzy jsou mi pokrmem ve dne
i v noci, když den co den slyším:
"Kde je tvůj Bůh?"
Na to si vzpomínám, má duše tím přetéká: jak jsem putovával v zástupu,
jak jsem je vodíval k Božímu domu,
s hlasitým jásotem a chvalozpěvem,
ve svátečním průvodu.
Proč se rmoutíš, má duše,
a proč ve mně sténáš?
Doufej v Boha, zase ho budu chválit,
svého spasitele a svého Boha.
Rmoutím se uvnitř v duši, proto
vzpomínám na tebe v končinách
Jordánu a Hermonu, na hoře Misar.
Přívaly na sebe volají hukotem tvých
vodopádů, celé tvé příboje a vlny se
přese mě převalily.
Za dne ať Hospodin dává svou milost,
za noci mu budu zpívat a chválit ho,
neboť mi dává život.
Říkám Bohu: Má Skálo, proč na mě
zapomínáš?
Proč se musím smutně vláčet, tísněn
nepřítelem?
Drtí mi to kosti, když mě tupí protivníci,
když den co den mi říkají:"Kde je tvůj
Bůh?"
Proč se rmoutíš, má duše, a proč ve
mně sténáš?
Doufej v Boha, zase ho budu chválit,
svého spasitele a svého Boha.

Žalm 43

Bože, zjednej mi právo, a ujmi se mé
pře proti bezbožnému lidu, zbav mě
člověka lstivého a zločinného!
Bože, vždyť ty jsi má síla, proč jsi mě
zahnal?
Proč se musím smutně vláčet, tísněn
nepřítelem?
Sešli své světlo a svou věrnost: ty ať
mě vedou a přivedou na tvou svatou
horu a do tvých stanů.
Pak přistoupím k Božímu oltáři,
k Bohu, který mě naplňuje radostí.
Oslavím tě citerou, Bože, můj Bože!
Proč se rmoutíš, má duše, a proč ve
mně sténáš?
Doufej v Boha, vždyť zase ho budu
chválit, svého spasitele a svého Boha!

MLADÝM

Pozor na ďábla! Přijde, když budeš úplně na dně.

Každý, kdo chce následovat Pána Ježíše a každý, kdo ho už následuje, musí počítat s tím, že dříve nebo později přijdou pokušení. Vsaďte se se mnou, že přijdou.

Když se rozhodneš následovat Ježíše, když budeš chtít změnit život, čeká tě pokušení.

Ďábel se o to postará. Ďábel je lstivý. Nepřišel pokoušet Ježíše na začátku čtyřiceti denního postu, ale na konci. Když byl vysílený a zesláblý.

Takto to bude dělat i s tebou. Víš kdy příjde? Když budeš vyždímaný a úplně na dně. Tehdy tě ďábel bude poukušet. Jsou tři pokušení, ktoré jsou největší a nejsilnější:

První je pýcha: smradlavá a špinavá pýcha, matka všech hříchů. Hnusná pýcha, z které vycházejí všechny ostatní hříchy. **Pýcha je ďáblův hřích: Non serviam - nebudu sloužit.** Tak začalo peklo.

Druhé pokušení jsou peníze - lakomství. Bratr nezná bratra. Při pozůstalostním řízeníní se jdou soudit o dedictví. Jidáš též takto zhrešil penězi. Jak ho ďábel nachytal? Jidáš kradl tak perfektně, že o tom nikdo kromě Pána Ježíše nevěděl. Dělal to tajně, po malých kouscích.

Dej si pozor, když kradeš po troškách. Třeba v obchodě, v řeznictví, když se krájí salám. Když se zákazník nedívá maličko přitlačím na váhu.

Můžeš krást jen maličko, ale na malých hříších pohořel Jidáš. Co se stalo? Jidáš sa naučil při malých hříších říkat ano.

Ano, ano, ano... Jidáš si zvykl říkat ano. Přišla velká zkouška a on podlehl. Malými dobrovolnými hříchy si připravil duši na velkou zradu. To byla ďáblova lstivost.

Na začátku by ho nedostal, on si ho potřeboval připravit. V tom je nebezpečí malých hříchů.

Třetí pokušení je vlastní tělo. Pohodlnost. Žádostivost. Smyslnost.

Jaký je rozdíl mezi láskou a žádostivostí? V televizi žádný: Hle, jak se mají rádi.

Dejte na to pozor! Hlavně mladí lidé! Mezi žádostivostí a láskou je obrovský rozdíl. Jsou si podobné jako vejce vejci. Obě bílá, obě stejně velká, obě kulatá.

Jedno je však zkažené a druhé zdravé. Když sníš zdravé, posilní tě, když zkažené, bude ti zle.

Jak to rozeznáš? Žádostivost hrabe pro sebe a láska rozdává od sebe.

P. Marian Kufa, Slovensko

... abychom byli jeho obrazem

I řekl Bůh: „Učiňme člověka, aby byl naším obrazem podle naší podoby. Ať lidé panují nad mořskými rybami a nad nebeským ptactvem, nad zvířaty a nad celou zemí i nad každým plazem plazícím se po zemi.“ Bůh stvořil člověka, aby byl jeho obrazem, stvořil ho, aby byl obrazem Božím, jako muže a ženu je stvořil. A Bůh jim požehnal a řekl jim: „Plod'te a množte se a naplňte zemi. Podmaňte ji a panujte nad mořskými rybami, nad nebeským ptactvem, nade vším živým, co se na zemi hýbe.“ Bůh viděl, že všechno, co učinil, je velmi dobré. (Gn 1,26-28, 31a)

Obecně mám velmi ráda začátky, objevování, poznávání, učení se, vznikání, růst, cokoliv nového, počátek čehokoliv. Tak i kniha Genesis je mou srdcovou záležitostí, kniha plná začátků.

Zodpovědnost, která pozvedá

Když se zamýšlím nad tímto úvodním textem z knihy Genesis mám radost. Obrovskou radost ze stvoření. Nejen, že nás Bůh stvořil k obrazu svému, ale zároveň nám i podmanil celou zem! **„Ať lidé panují nad mořskými rybami a nad nebeským ptactvem, nad zvířaty a nad celou zemí i nad každým plazem plazícím se po zemi.“** Zároveň ale cítím velkou zodpovědnost vůči všemu, co je mi podřízené a to ve mně vyvolává jakýsi ochranný a pečovatelský instinkt. Nejen proto, že jsem žena, a že by mi tyto vlastnosti měly pevně příslušet, mám k tomu i pádné vysvětlení.

Bůh nám chce ukázat naši hodnotu, to jak si nás váží, jakou pro něj máme neskutečnou cenu. Proto nám dal tento těžký úkol. Svěřil nám celou zem, vše, co na ní je, živé i neživé. Je známo, nejen z psychologie, ale i z praxe, že se dá ukázat hodnota člověku vlastní právě tím, že mu něco svěříme, podřídíme, dáme na starost. Můžeme si představit pouhé povýšení v zaměstnání. To je úžasné - můj nadřízený si mě váží, proto mě povýšil. Je to pro mne důležitá součást seberealizace.

Pamatuji si, že jsem také kdysi zadala jednomu velmi utlačovanému chlapečkovi trpícímu méněcenností v kolektivu dětí mateřské školky úkol. Šimon byl velmi laxní, nezapojoval se do her, ale věděla jsem, že je to chytrý kluk, který byl dřív šikanován a nebyla mu věnována potřebná pozornost, proto naprosto rezignoval a jediným projevem z jeho strany byla agrese. Šimonek velmi krásně maloval, poprosila jsem ho tedy o pomoc s výzdobou zdí třídy, o návrh a pomoc s realizací. Rázem to byl někdo jiný, měl konečně pocit sounáležitosti, snad i výjimečnosti a děti ho přestaly utlačovat, vážily si ho, obdivovaly jeho kresby.

Jedinečné stvoření

A tak i Bůh říká, že **jsme jedineční**. Každý jiný, s rozdíly, které vidíme od pohledu i nosíme ve svém nitru. Jeden jako druhý jsme ale jedno. Spojil nás v člověka, kterým je každý z nás, proto jsme si před Bohem všichni rovni.

Rozdal však dvě důležité role. **Mužskou a ženskou**. Abychom se mohli množit, plnit zem, a aby nikdo z nás nebyl sám. Abychom plnili své role a doplňovali se s odpovědností, láskou a respektem k druhému pohlaví. Tak, jak on stvořil nás, tak i nám dal možnost tvořit, nejen nejkrásnější společenství muže a ženy, především další životy. Dal nám až neskutečný dar a poslání.

Sebepřijetí

V životě jsem se vydala po různých cestách a ne vždy to byly zrovna ty cesty Boží. Právě na těch „nebožích“ jsem poznala jaká je to radost vrátit se zpět na tu správnou. Jak hřeje ten pocit, když po dlouhém strachování, trápení a nevím, čím dalším cítíme, že jsme na správném místě, nebo na správné cestě na to ono místo.

Sebepřijetí je jedním z velkých úskalí na naší cestě životem. Někoho problémy s ním provází od dětství, někoho přepadnou nečekaně po nějaké události či mezníku v životě a někdo je zasažen zcela jinak... Pamatujme na to, že se ale nic neděje jen tak. Vše se děje za nějakým účelem. Je to jeho plán, který je určen a dle něj je velmi dobrý.

Každý náš strach a obava, je tedy jen zastrašování a kalení naší mysli, možná další zkouška, možná pokušení. Říká se, že největší strach mají ti, jejichž životy stojí za nejmíň. Můj život stál za nejmíň, když jsem myslela, že Boha ve svém životě nepotřebuji...

„Bůh viděl, že všechno, co učinil, je velmi dobré.“ (Gn 1, 31a)

Podle: https://tajemstvi-cloveka.signaly.cz

War - 'What Does it Matter to Me?'

From the homily, Mass marking 100 years since the start of WWI, at the Military Monument of Redipuglia, Italy, September 15, 2014

After experiencing the beauty of traveling throughout this region, where men and women work and raise their families, where children play and the elderly dream, I now find myself here, in this place, near this cemetery, able to say only one thing: War is madness.

Whereas God carries forward the work of creation, and we men and women are called to participate in His work, war destroys. It also ruins the most beautiful work of His hands: human beings. War ruins everything, even the bonds between brothers. War is irrational; its only plan is to bring destruction; it seeks to grow by destroying.

Greed, intolerance, the lust for power... are the motives underlying the decision to go to war, and they are too often justified by an ideology. But first there is a distorted passion or impulse. Ideology is presented as a justification and when there is no ideology, there is the response of Cain: "What does it matter to me? Am I my brother's keeper?" War does not look directly at anyone, be they elderly, children, mothers, fathers. "What does it matter to me?"

Above the entrance to this cemetery, there hang in the air those ironic words of war, "What does it matter to me?" All of the dead who repose here had their own plans, they had their own dreams, but their lives were cut short. Why? Because humanity said, "What does it matter to me?" Even today, after the second failure of another world war, perhaps one can speak of a third war, one fought piecemeal, with crimes, massacres, destruction. In all honesty, the front page of newspapers ought to carry the headline, "What does it matter to me?" Cain would say, "Am I my brother's keeper?"

This attitude is the exact opposite of what Jesus asks of us in the Gospel. We have heard, He is in the least of His brothers. He, the king, the judge of the world, He is the one who hungers, who thirsts, He is the stranger, the one who is sick, the prisoner.

Those who care for their brother or sister enter into the joy of the Lord. Those who do not do so however, who by their omission say, "What does it matter to me?" remain excluded.

Here, and in the other cemetery, lie many victims. Today, we remember them. There are tears, there is mourning, there is grief. From this place we remember all the victims of every war.

Today, too, there are many victims ... How is this possible? It is so because in today's world, behind the scenes, there are interests, geopolitical strategies, lust for money and power, and there is the manufacture and sale of arms, which seem to be so important! And these plotters of terrorism, these schemers of conflicts, just like arms dealers, have engraved in their hearts, "What does it matter to me?"

It is the task of the wise to recognize errors, to feel pain, to repent, to beg for pardon and to cry. With this "What does it matter to me?" in their hearts, the merchants of war perhaps have made a great deal of money, but their corrupted hearts have lost the capacity to weep.

Cain did not weep. He was not lable to weep. The shadow of Cain hangs over us today in this cemetery. It is seen here. It has been seen from 1914 right up to our own time.

With the heart of a son, a brother, a father, I ask each of you, indeed for all of us, to have a conversion of heart; to move on from "What does it matter to me?" to shed tears for each one of the fallen of this "senseless massacre," for all the victims of the mindless wars, in every age.

Brothers, humanity needs to weep, and this is the time to weep.

By Pope Francis

HLASY NÁRODA - VOICES OF THE NATION - Měsíčník České Misie v Chicagu - Vydává Česká Misie - náboženské a kulturní středisko 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Mobil: (708) 533 - 1050, Telefon + Fax: (708) 255 - 5117, E-mail: velehradchicago@comcast.net Řídí: Mons. Dušan Hladík s redakční radou. Adresa: HLASY NÁRODA 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Roční předplatné (12 čísel) – USA osobní odběr 30.00 USD, USA poštou 1.třída 50.00 USD, Canada letecky 65.00 USD, Cizina letecky 90.00 USD. Jednotlivé číslo 2.50 USD. Šeky pište na CZECH MISSION. Nevyžádané rukopisy se nevracejí, redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit, aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. V otázkách soukromých zjevení, která dosud nebyla schválena církví, se plně podřizujeme definitivnímu rozhodnutí církevní autority.

Picturesque Regions of Ancestral Homeland

The Monastery in Doksany

The convent of Premonstratenian sisters in Doksany

Doksany is a village in the vicenity Ústí nad Labem in the Czech Republic, 28 mi northwest of Prague and 6 mi south of Litoměřice. Its outstanding historical edifice is the monastery dating from the 12th century. St. Agnes of Bohemia, who was canonized 25 years ago, was educated by the nuns of this monastery.

The Premonstratenian monastery and convent was founded in Doksany in 1143 or 1144 by King Wladislaw II. and his wife Gertruda as a sister convent of the Strahov monastery in Prague. The first sisters came from Dűnnwald in Rhineland. It was the second Premonstratenian monastery founded in Bohemia and was always one of the more numerous and important women nocvents in the country. The monastery shared the fate of its country along with other monasteries during disasters as well as prosperous tames, flowering as well as decay, wealthy as well as poor, suffering from wars and floods and fires. During the Hussite wars the Doksany sister had to leave, but returned after a five year exile. At the end of the Thirty Year War Abbot Questenberk of Strahov transferred the relics of St. Norbert from Magdeburg to Doksany in the autumn 1626 and later to Strahov, where they are currently. The regular life of the sisters contiued uninterrupted until 1782 when the convent was abolished by Emperor Joseph II. there being at the time 49 sisters in the community. The building was used for a short time as a military hospital and later sold to the Aehrenthals family who rebuilt it as a castle, using the north wing was as stables and cowshed. These adaptations as well as neglect under the communist regime led to complete devastation.

Doksany enjoyed the favor of the ruling Přemyslide family who supported it materially and often entrusted their royal daughters to be educated. St. Agnes, doughter of King Otakar I. and Constance of Hungary was at the age of three entrusted, along with her sister Anna, to her aunt, St. Hedwiga of Andechs, wife of Duke Henry I. the Bearded of Silesia. She placed her charges in the care of the Cistercian community at Trzebnica, a monastery which St. Hedwiga herself established. At that time St. Agnes was probably engaged to the Silesian prince Conrad, son of St. Hedwiga. When her fiancee died, both girls returned to Prague. St. Agnes was then sent to the Premonstratenian sisters at Doksany fot two years to continue her education.

In 1989 the fall of the Communist regime brought freedom to the Church. The Doksan's church and rectory remained under the administration of Premonstratensians of Strahov . And so the idea to renew contemplative life could become a reality step by step. The ancient convent in Doksany which, regardless of all devastation was still standing, was chosen as a residence for the first Sisters. In 1997 Strahov Monastery bought the north part of the former Convent from the State and plans for its reconstruction started. Father Abbot Michael Projezdny asked the Canonry of Cracow to send Sisters to renew their former Motherhouse (the convent in Cracow had been founded in 1164 from Doksany). Four Sisters (two from Poland and two from the Czech Republic) began their community life on January 31 1998, provisionally in the rectory. The renovation of part of the nocvent started in 1998. In 2002 the work on one wing was finished and in January 2003 the community moved in. Till 2007 we were a dependent house of the Cracow convent and were living in a constitutional cloister.

Today St. Agnes of Bohemia, who spent part of her childhood here, is wenerated in Doksany. It is now 25 years that Pope John Paul II canonized her.

Prepared Christian Klima

Photo on back page:
The Monastery in Doksany

